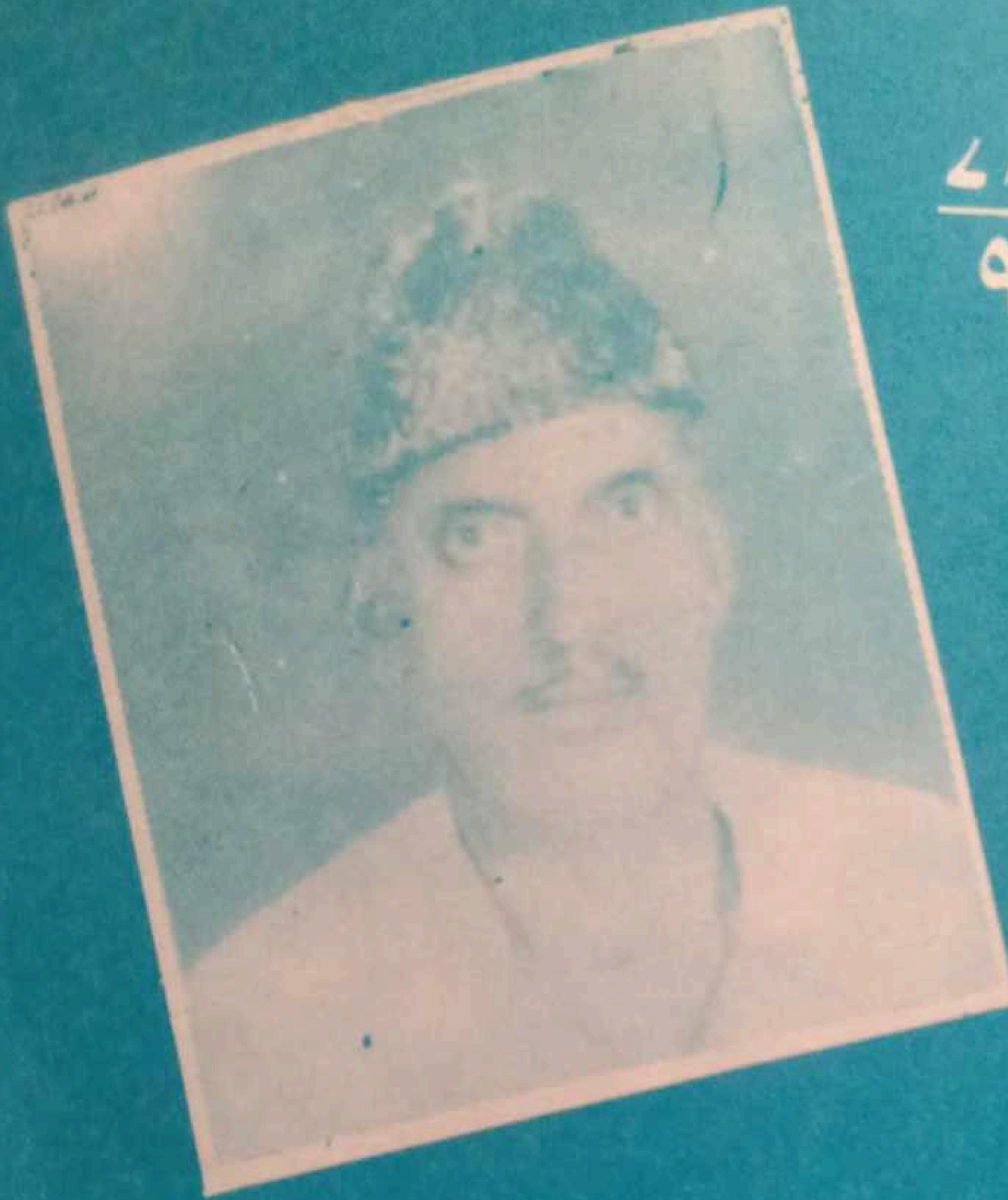
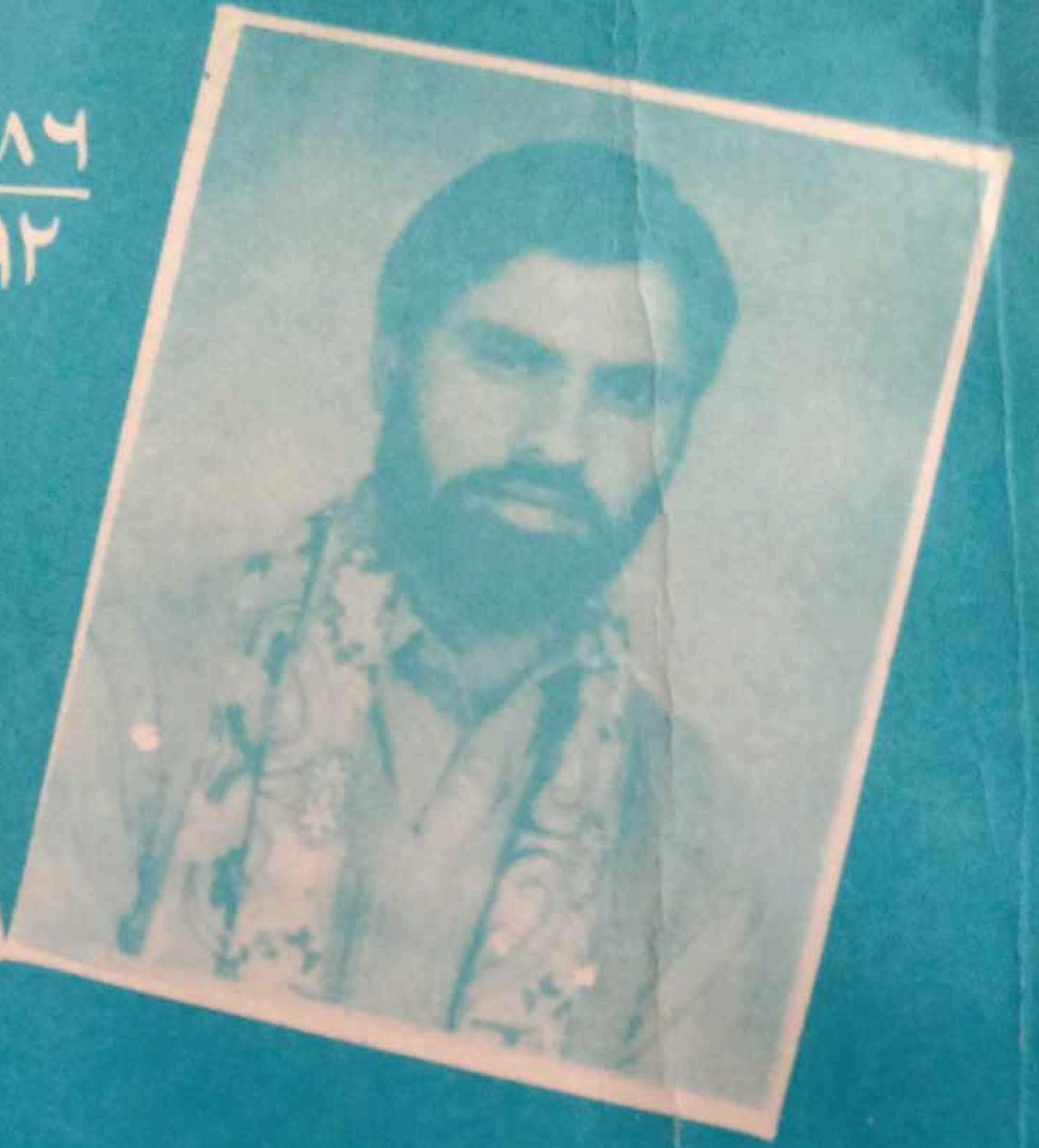

۷۸۶
۹۲

کلامِ خالق یار (ونگ والے)

نمبر ۲

صِفت ربّ رسُول دی لخیا کرؔ ایہ دُنیا اے کوڑ فناہ ساری
جو کُجھ ہونا سی او کُجھ ہو گیا، تے ٹور جائے عُمر بقاہ ساری
سچے دل تھیں معافیاں منگ جا کے، ہو جائیدی معاف خطا ساری
خالق یار میاں گنہگار اسیں، صرف پاک اے ذات خدا ساری

بسمِ اللّٰہِ الرحمٰنِ الرحیم ط

ظلم دی قید

غماں دی کوٹھڑی

خالق یار

با خالق یار

کتابت

بھاگووال کلاں

غماں دی کوٹھڑی تے ظلم دی قید

ٹپے

کلبز

حمدِ باری تعالیٰ

صفتاں والیدی کریئے صفت پہلاں جدیاں صفتاں اتے اعتماد اے جی
فیراوسدے ول دھیان جاوے ، خاطر جسدی جہان آباد اے جی
ہر کوئی اوسدا ورد پیا الیدا اے ، کیونکہ اوہدی یاد دلوچہ سواد اے جی
خالق یار نوں دید نصیب ہوگئی ، تے سمجھیو سب لئی عید میلاد اے جی

سجن

نظری آوہ تے آوے ناں سکھ دا ساہ ، کدہرے چھپ کے ڈنگ گزار دے او
صبح جاناواں دید دے آسرے تے ، شامی فیر جدائیاں وچ مار دے او
اساں فیر دکان سجائی اوتھے ، واقف کار جس گلی بازار دے او
خالق یار جہان دے خوف کولوں ، کاہنوں پیار قدیم وسار دے او

رو واں

عشرت راہواں دلوچ رہ گئی میری ، ہائے ہائے اللہ زار و زار رو واں
کسے وقت نہ سکھ تے چین آوے ، گھڑی گھڑی رو واں لگاتار رو واں
پھل کلی اتے ہنیری لال چلی ، یاد کر کر بے شمار رو واں
خالق یار کس ہن خدا راکھا ، پیا متھاں اتے ہتھ مار رو واں

جاندی وار

جاندی وار بہار وی لے گیوں ، حویلی بیلیا سنج ویران رہ گئی
کسے پچھیا نہ یتیمنی نوں ، دکھ سہن والے اکلی جان رہ گئی
گن گن کے دن لنگاں توبہ ، لکھ شکر اے کیتی زبان رہ گئی
خالق یار کس ویلڑے آونا ای ، سبھی تیرے پچھے تیری امان رہ گئی

جانے رب

جمعرات نوں میری برات ستی ، خونی رنگ آسمان دا لال ہویا
میری امید دا گیا مرجھا پودا ، پورے چمن دا چمن کنگال ہویا
گھٹو گھٹو بھراں ہوقے دل دے ہیں ، سینہ جل کے شمع مثال ہویا
خالق یار اے کسے نوں سار کاہدی ، جانے رب سچا جو میرا حال ہویا

ماہی

جس ویلڑے دا چھڈ گیوں ماہی ، دھائیں وچ فراق دے مارنی آں
بیٹھی رکھ کے آس جیر وکنی ہیں ، کلیاں راہواں دلوچہ کھلارتی آں
کیہڑے دیس پردیس دے ول گیوں ، بے چل ہیں تیری دلدارنی آں
خالق یار کس ویلڑے آونا ای ، ایسے آس تے دن گزارنی آں

نہیں رہے

٥ اساں یاریاں نوں دلوں کڈھ دتا ، ساڈے دل دے ہن جہیڑے یار نئیں رہے
بیابان وچہ پائے مکان اوناں ، ایس دنیا دے طلب گار نئیں رہے
مل کٹیاں نے ماری اے گنج اتے ، جے تے سوچیئے تے شاہوکار نئیں رہے
خالق یار مغروراں دا جم گھٹا ، ہن ڈھونڈھ پیا وفادار نئیں رہے

ٹر گئے

اسیں جنہاں دے پچھے خوار ہوئے، سوہنے چھڈ کے تے سانوں یار ٹر گئے
اسیں دکھ مصیبتاں جردے رہے، رولنوں پھلاں دی لے بہار ٹر گئے
ساڈے بھاگ نصیباں نوں کی ہویا، ڈگے منجھی تے ہوئے بیمار ٹر گئے
خالق یار دے گل اے بار وسوں، بانکے حسن والے دلدار ٹر گئے

اکھ دا آئینہ

میری اکھ دا ٹٹ گیا آئینہ، میرے دل دا کھیت ویران ہویا
مینوں کدے وی ایہہ گل بھلی نئیں، سوہنا پلاں دے وچہ جوان ہویا
وانگ جھلیاں کراں تلاش اوہدی، نئیں لبھدا کتھے روان ہویا
خالق یار ہن بہہ رہو آس لے کے، تلسی حشر دا جدوں میدان ہویا

نئیں کوئی

قاضی سولی دا حکم سنا دتا، تے فیر نام خدا دا یاد آیا
چور بن ڈاکے پیلاں ماردے رہے، پچھلی عمرے شوق جہاد آیا
نکتے عقل باریک کر سکھیا کر، ڈنڈا ہتھ وچ دسن استاد آیا
خالق یار پر جدوں دے گئے جانی، نئیں کوئی مزہ تے نئیں سواد آیا

کرماں والے

مدت ہوئی اے ماہی نوں ملیاں، بہت سارا جی اداس اے
نہ اساں کوئی پھیرا پایا، نہ آیا، اوہ پاس اے
بیت گئے سال مہینے گزرے، پیلا پیلا ماس اے
خالق یار او کرماں والے، پوری جنہاں دی آس اے

نئیں جمال ہویا

یاد سجن دی لے گئی مینوں، ہویاں مدتاں نئیں جمال ہویا
دن رات دلیلاں دے وچہ لنگے، سوچ سوچ کے بہوں نڈھال ہویا
کوئی نئیں پچھدا حال یتیمنی دا، میرا جیونا ہن محال ہویا
خالق یار میاں ایس دیس اندر، پیا ظلم ڈاہڈا میرے نال ہویا

اکوار پھیرے

تیرے عشق نیں لٹ لے نین میرے، اکوار پھیرے پا جا ماہیا وے
تیرے گیت گاواں صبح شام آہواں، ہئی سن دی کل خدائی آ وے
تیری یاد وچ ہو برباد چلی، سن لے فریاد سپاہیا وے
خالق یار وائی ایس جدائی ہتھوں، میری نکلنے تے جند آئی آ وے

توں ایں

ماہی ویکھ کے اکھ چرائی مینتھوں، لوں لوں ہویا چور چور میرا
صاف صاف انصاف توں کر دیوے، بالکل نئیں کوئی قصور میرا
میں کی کراں میں جاں کتھے، مینوں دسدا وطن اے دور میرا
خالق یار دی حل دشوار ہووے، کیونکہ توں ایں رب غفور میرا

حسرتاں

تیریاں فرقتاں نیں مینوں اداس کیتا، خاص تیر کلیجے تے ماردیاں
فیر وی پھل رویل تھیں چنگیاں نیں، مہربانیاں آپ سرکاردیاں
ٹھیک ایوا غوراک اے عاشقاں دی، نئیں طاقتاں ایتھے انکاردیاں
مردوں لئی جاون خالق یار میاں، بس حسرتاں تیرے دیداردیاں

پچھڑے پچھڑے

پیاں پچھڑے پچھڑے یاد آوندیاں نیں ، گھڑیاں تیرے نال جیہڑیاں گزاریاں میں
مینوں سون نئیں دیندیاں رات ساری ، اٹھ اٹھ کے کرنی آں زاریاں میں
چماں اوراہواں چماں اوتھاواں ، جیتھے پھردی ساں کدے بھاریاں میں
تُسیں بھل کے وی پھیرا پاوندے نئیں ، خالق یار آں وچ تیاریاں میں

حُور پری

موڑ مڑ دیاں اپنے سامنے میں ، اچن چیت ڈٹھی اک حُور پری
ٹور مور دے وانگراں پائے پیہلاں ، جان کڈھ کے لے گئی دور پری
پیا دلوں بھلاں پر بھلدی نئیں ، نور و نور پری نور و نور پری
خالق یار میاں دل چاہوندا اے ، اکوار فیر ویکھاں ضرور پری

بیماری

بُھلی جان بیماری نیں تنگ کیتی ، کسے ویلے وی جند نہ چھڈدی اے
وچو وچ ہی ماس دا ناس کردی ، وچو وچ ہی آندراں وڈھدی اے
نے حکیماں تھیں میں دارو ، اندر کرناں تے باہر کڈھ دی اے
خالق یار نئیں جیوندیاں مرن ہوندا ، ایہہ ایہہ جیوندیاں نہ چھڈدی اے

نام رب دے

میرے جانیاں تے لاثانیاں وے ، ترلے تیرے فراق وچ لیندی آں میں
نہ صبح آوندیں نہ شام ویلے ، تیری وچ اڈیکدے رہندی آں میں
چار چوفیروں گھر کے ماردے نیں ، طعنے ہی زمانے دے سہندی آں میں
اکوار تے موڑ مہار جیویں ، خالق یار نام رب دے کہندی آں میں

بے نصیب

دلیساں والڑے وسدے رہن ہمیشہ ، لدی جاوندے آ او غریب اسیں
جھڑکاں لکھیاں وچ مقدراں دے ، بے براتے تے بے نصیب اسیں
کسے پاسے وی نئیں کھلوت ہوندی ، ہوئے دُنیا دے اتے عجیب اسیں
خالق یار توں عیش بہار لے ، پہونچے موت دے ویکھ قریب اسیں

خدا دے آسرے

دساں گل کی رہی نئیں وس میرے ، اک آیا سی وقت او لنگ گیا
لگ گئی بیماری نہ چھڈدی اے ، سک سک کے ہو کے رنگ گیا
دیندا نئیں دوا تے کوئی دارو ، ہو جیونے دے ہتھوں تنگ گیا
خالق یار خدا دے آسرے تے ، نکل ہتھاں وچوں تیر تفنگ گیا

واہ واہ مالکا

واہ واہ مالکا قدرتاں تیریاں نے ، ہویاں مدتاں نئیں دلدار آیا
کلی میری امید دی نئیں کھلی ، نئیں چمن وچ موسم بہار آیا
قسمت والڑے ملدے سجناں نوں ، خبرے جگ تے میں بےکار آیا
خالق یار تے کرم سرکار ہووے ، جے تے اوس تے وقت دشوار آیا

او دن

او دن مینوں کدے بُھلنا نئیں جدوں تیرا دیدار میں پایا سی
اکدو گلاں تن چار ہوئیاں ، اساں پچھیا تساں بتایا سی
نین نین دے نال ملایا سی ، دل دل دے نال وٹایا سی
عشق اوس دن خالق یار میاں ، تن من دے وچ سمایا سی

بسم اللہ

کریئے جی تے ہوندی اے جی آگوں، جی جی بلائی جا بسم اللہ
جی جی دیاں سبھے خوبیاں نیں، شربت گھنڈ پیائی جا بسم اللہ
جی جی جیویں بھاگاں والیا او، جیویں موج منائی جا بسم اللہ
خالق یار ایہ بڑی بہادری اے، بار بار دہرائی جا بسم اللہ

بے قراری

دن بے قراری وچ لنگ دا اے، ساری رات پئے آون خیال تیرے
توں آوندا اکھ وکھاوندا نئیں، نئیں ہوندے پئے جمال تیرے
تیرے ہجر فراق دی مار ڈاہڈی، دل ہل لیا خدوخال تیرے
خالق یار او نئیں بہار آؤنی، او بھلنے نئیں کمال تیرے

رب راکھا اے

ماڑے دھیاڑے نئیں سن دا کوئی ہاڑے، مارے ہجر فراق پیارے دا
پھس شوہ دریا دے وچ گیا، پتہ لگ دا نئیں کنارے دا
خبرے کدوں او چڑھنا اے دن انور، کدوں جھاگ سی بھاگ دچارے دا
خالق یار دلیر ہو جا چھیتی، رب راکھا اے جگ سارے دا

ہل نہ ہل

توں ہل نہ ہل او دل تیرا، میرا تیرے بغیر اے رہن مشکل
ہت ہت نئیں آوندا ایہ وطلا، ہت ہت ایہ لگدے نین مشکل
سوچ سوچ خیال کر سمجھیا کر، ہین عشق دے بیلیا وہین مشکل
بھری محفلاں دے وچ جھوٹ نوکے، خالق یار دا تے عین دعین مشکل

چند لباں اُتے

کوئی پتہ نئیں لگدا کی دساں، اج چندڑی کیوں گھبرائی ہوئی اے
جانی جان میں اک اولبھدا نئیں، شان رب دے کھیڈ بنائی ہوئی اے
دنیا مسدی رسدی کرے موجاں، انور ہر تھاں شمع جلائی ہوئی اے
خالق یار نوں اے بچا آقا، چند لباں اتے موت آئی ہوئی اے

دوہڑا

لارے لا کے ملن دے، وت آئیوں نہ دلدارا
تیرے اتے کی بھروسہ، توں تیر کی پیارا
نہ توں وعدہ پورا کیتا، نہ کیتا ای چارا
بے وفا لگیاں نوں، توں وی چھڈ خالق یارا

نام رب دے

توں ملیں تے دکھ نئیں فیر رہندے، ہل ہل آ دل دے نال ماہی
ہجر آئیاں کانگاں جدائی دیاں، ہجر جنہاں نے کیتا نڈھال ماہی
چند تیرے دیدار نوں سمکدی اے، ہویا بچا بہت محال ماہی
خالق یار دی حل دشوار ہووے، نام رب دے من سوال ماہی

ساڈا طارق

چن چڑھیا بھاگی بھریا، تے دنیا موج مناوے
عید مبارک ساڈا طارق، وچہ نظری نہ آوے
کی کریئے ساڈی قسمت ہر کی اے، سانوں غم بھجاندا کھاوے
خالق یار اموجاں اندر، ساڈی عید پئی لنگدی جاوے

تیریاں صدراں

تیریاں سہراں تیریاں صدراں، لگیاں نیں وچ سینے
تینوں ویکھیاں ڈھولن ماہی، کئی ہو گئے سال مہینے
ہن تے آجا مکھ وکھا جا، نئیں چھڈ دے لوک کمینے
خالق یار پیا زاریاں کردا، کول سد لے شہر مدینے

اڈیکنی آں

واہ سجناں گل کیا دساں، مر گیا توں میں بیمار ہو گئی
وعدہ کر آئیوں کل آونے دا، کل آئیوں نہ عمری دشوار ہو گئی
تیرے کل نوں گھڑی اڈیکنی آں، تیرے کل نوں گھڑی ہزار ہو گئی
خالق یار ہن آئیوں تے کی آئیوں، جدوں قبر نوں میں تیار ہو گئی

تیری جدائی

اکھاں تیرے دیدار نوں سہکدیاں، تیرے ملنے نوں دل چاہوندا اے
کوئی گھڑی نئیں کوئی وی وقت ایسا، جدوں تیرا خیال نہ آوندا اے
لوں لوں وچہ توں لتھا گیا، لوں لوں درد پیا تیرے پکاوندا اے
خالق یار میاں چھیتی آوی جا، غم تیری جدائی دا کھاوندا اے

مار جدائیاں

ستیاناس ہووے اوناں ظالماں دا، جیہڑے پیار دا نام بدنام کردے
حسن لشک وکھاندے تے کھسک جاندے، عشق والیاں دا برا انجام کردے
کردے بدیاں وھدیاں وھدیاں جی، ناز مغروری عام و عام کردے
دے دے کے مار جدائیاں دی، خالق یار جیئے کام تمام کردے

پُڑی

چڑھ گئی اے کس وچھوڑیاں دی، پُڑی لبھے نہ کرے دل شفا والی
نکھاں ہا میں تبیاں ویکھیاں نیں، بتی ملی نئیں کوئی وفا والی
اکھاں ڈبیاں شرم دی وچ نکھاں، اک گھٹ کوئی کرے حیا والی
خالق یار گل کہنڈیوں کرن اوتاں، گل گھٹ رسول خدا والی

رہیاں دلدیاں

رہیاں دلدیاں سبھے دل اندر، گل اک نہ کیتی دلدار نال میں
قصے دکھاں تے سکھاں دے نئیں چھیڑے، گلاں کردا رہیا پیار نال میں
خبرے رب ولوں انجیں لکھیا سی، اوہدے سامنے ہوواں دشوار نال میں
مزہ کی دساں کناں لٹیا سی، جنہاں ٹھیک رہیا خالق یار نال میں

دوہڑا

چوری چوری ٹر گیوں ماہیا، میں رہ گئی پچھے اکلی
روندی تے کرلاندی پھردی، عشق تیرے وچہ جھلی
نہ آئیوں نہ خیر خیریت، سجناں دے توں گھلی
خالق یار آ تیرے باجھوں، میں مرے تے مک چلی

ہجر بیماری

دید سجن دی حج برابر، جنہوں جنہوں ہو جاوے
کھلیا رہندا اے خوشیاں اندر، پیا گیت پریم دے گاوے
توبہ توبہ ہجر بیماری، رب نہ کسے نوں لاوے
تاں میں جیواں خالق یارا، جے یار سجن ٹر آوے

کیوں پردیس

تیرے ہجر فراق نے بیلیا وے، مینوں بے شمار لاچار کیتا
پھراں وانگ دیوانیاں لال ترلے، گلی گلی دے وچ خوار کیتا
کوئی حال نئیں کرخیال میرا، میرا جیوناں بہت دشوار کیتا
خالق یار جے پچھوں کر لاوناسی، پہلاں کیوں پردیس پیار کیتا

مصیبتاں

مینوں چھڈ گئے دور اکے تے، کتھے صورتاں او پیاریاں نی
میرے سوہنیاں تے منموہنیاں وے، کتھے مدتاں من گزاریاں نی
میں کی دساں کراں کی بہانے، جیویں بنیاں کی لاچاریاں نی
خالق یار مصیبتاں کٹ دے نئیں، لگیاں جنہاں نوں ہجر بیماریاں نی

تیری یاد

تیری یاد وچ عمر لنگا چھوڑی، اپنے آپ توں توں جدا رکھیا
اپنا آپ وکھایا ناہیوں کسے ویلے، اپنے آپ توں نوں چھپا رکھیا
ڈھونڈن والیا نوں میں لبھ جانا، واہ واہ عاشقاں نوں لارا لا رکھیا
خالق یار منیر او رہے تاندے، جنہاں اپنے کول نئیں داہ رکھیا

پیار والی

ٹر گئے او جدوں دے چھڈ مکے تے، نازک حالت ہو گئی بیمار والی
نہ کوئی پچھدا نہ بلاوندا اے، لنگ گئی اے رت بہار والی
پچھاں وطناں ول مہار موڑو، گھڑی ختم ہووے انتظار والی
خالق یار دیدار نوں سہکناں واں، اکھ لبھدی نئیں پیار والی

رنجھاں نال

ٹر گئے او جدوں دے چھڈ کے تے، ساہ سکھ دا اک نئیں آ رہیا
نہ کوئی پچھدا نہ بلاوندا اے، وقت سوہنٹ توں سوہنٹ لے جا رہیا
جدھر جاوناں اگوں تر دھا وینڈے، دھکے در بدر دے کھا رہیا
خالق یار میاں چھیتی آ وناں ای، رنجھاں نال میں چھٹیاں پا رہیا

ہجر وچھوڑا

ویکھے نئیں یار بڑے سیانے، عیش اندر گلاں کردے
ہو جاندے نے چپ زباناں، پیندیاں نے جدوں مہتے
ڈاہڈی مار ہجر وچھوڑا، اوئیس قرنی جیسے جردے
خالق یار گئے جنہاں دے جانی، او نہ جیوندے نہ مردے

بن سجناں

سجن ملن دل دوناں ہووے، بِنا سجناں لدھ موئی
سجن دولت مال خدا دی، تُسی لوڑو لوٹی لوٹی
سجن ناراض جنہاں دے ہوئے، کرے نہ اوناں دی ڈھوئی
سجناں باجھوں خالق یار، کوک نئیں سن دا کوئی

نہ نہ نہ نہ

جے توں آ وناں نئیں سی دے غے باز ا، جھوٹا لا کے تے لارا جاندیوں نہ
اج کج پیار جے پالنی سی، پہلاں گل پیار نوں پاندیوں نہ
چنوں ویلا جے لدسد ھار ناسی، وچ خواب دیدار کراندیوں نہ
بانہہ کڈھ کے تے خالق یار میاں، یاری بے پرواہ نال لاندیوں نہ

دوہڑا

ٹر گئے یار تے ٹر گئی چاشنی وی گئے مل نئیں جاندی واری
نہ سنیہا تے نہ کوئی پتر، تے نہ کوئی چیز پیاری
اکو نعمت بے بہا سانوں، او کبھی ہجر بیماری
پچھے پچھے خالق یار آ، توں وی بھر لے تاری

کٹک فراق

یاداں تیریاں عادتاں میریاں نیں، کاہنوں سجناں اکھیاں پھیریاں نی
نین ورد بئے تیرا لکاوندے نے، چڑھیاں کٹک فراق دیاں ہنیریاں نی
ہن نام خدا دے آ وی جا، کاہنوں سجناں وے لائیاں دیریاں نی
خالق یار نہ ملن عاشقاں نوں، کدوں عادتاں چنگ چنگیریاں نی

ڈھولن ماہیا

میرا ماہیا ڈھولن ماہیا وے، ساتھوں کاس لئی اکھاں چرائیاں نی
تک تک راہواں اکھاں پک گیاں، نیناں لمیاں جھڑیاں لائیاں نی
سوہنوں ربدی صدیاں بیت گیاں، نہ تیریاں چٹھیاں آئیاں نی
خالق یار نہ یارتاں یار دیاں، کسے قسمتاں والڑے پائیاں نی

توبہ بری

عمر آساں امیداں وچہ لنگ چلی، ہنے آوندے نیں دلدار جانی
ڈھو رب سچا پیا لاوندا اننیش، نئیں چھڈ دا عشق پیار جانی
پیا تھوڑا تھوڑا دھڑ دا جاوندا اے، نت منگدا دے دیدار جانی
خالق یار پیا دم دم کوکے، توبہ بری وچھوڑے دی مار جانی

ہجر فراق

چوٹاں بریاں ہجر فراق دیاں، کوئی کوئی حوصلہ رکھ کے جر دا اے
جدوں سر تے آکے پیندیاں نیں، توبہ توبہ پیا ہر کوئی کر دا اے
خبراں اوس نوں اوس جہان دیاں، جیہڑا مرن تھیں پہلڑے مر دا اے
بناں اویس قرنی خالق یار میاں، کوئی نہ ہجرِ فراق وچہ تر دا اے

اوس معشوق

بڑا سوچیا اے پتہ لگیا نئیں، کیتی بھل کوئی میں خطا نائیں
کس واسطے قساں بھلایا اے، میں کوئی سجنو بے وفا نائیں
نئیں انسان نئیں کوئی ایمان اوہدا، جنہوں کسیدی کوئی پرواہ نائیں
خالق یار نئیں جہنوں سار تیری، گئیت اوس معشوق دے گا نائیں

اکو تیرے

اکو تیرے دیدار دا شوق مینوں، ہور کدے خیال کوئی آیا نئیں
دعویدار محبتاں تیریاں دا، ہور کسے نال چت لگایا نئیں
تیرے وچوں میں ویکھیا رب سوہنا، ہور کسے نوں یار بنایا نئیں
خالق یار توں مدتاں ہو گیاں، ایدھر بھل کے وی پھیرا پایا نئیں

پڑی زہر موہرے

سنگ دو جیاں دے ماہی تک کے تے، حیرت نال میں سیس جھکا بیٹھا
بھانبڑ اگ دا مچیا وچہ سینے، مرن جین دی بھنی اوپا بیٹھا
موہنوں لکل وچہ پا کے سوچیا میں، ایویں بے وفا نال لا بیٹھا
جان بجھ کے خالق یار میاں، پڑی زہر موہرے والی کھا بیٹھا

عجب اسرار

الواویڑا اسی تیرے ویکھنے دا، ساڈے نال توں عجب اسرار کیتا اے
کدے آیا ناہیوں جیہا بھلا یا ای، خواہ مخواہ سانوں گنہگار کیتا اے
دس موہنوں کیہڑے تیرے کول آواں، وچہ جگ دے توں شرمسار کیتا اے
خالق یار میاں پردیس اندر، ایویں بھل فضول پیار کیتا اے

بھل گئے او

ہن خواب خیالاں وچہ لبھ دے او، ملاقات دیداراں نوں بھل گئے او
دسو کیوں نہ ویلک لگدی اے، کاہنوں قول اقراراں نوں بھل گئے او
کیہڑیاں نویاں نال لگائیاں جے، کاہنوں شیریں گفتاراں نوں بھل گئے او
پچھے اٹیاں دے خالق یار میاں، خالق یار دے یاراں نوں بھل گئے او

ہائے اللہ

کیہڑی گل تھیں سنگ تروڑ گئے او، کوئی تہمت تے لاؤ وچاریاں تے
چھڈ ادھ وشکار وچہ جاونا سی، ایہ نئیں سی امید پیاریاں تے
ہائے ہائے او من جاراہے اللہ، ظلم کرنہ عشق دے ماریاں تے
خالق یار وسار نہ واسطہ ای، اسیں تے جیندے آں تیرے سہاریاں تے

عید ساڈی

لنگ گئی اڈیک وچ عید ساڈی، نئیں یار ساڈا دلدار آیا
گلاں ون سونیاں لوک کردے، سانوں کسے تے نئیں اعتبار آیا
گل کسے غمانی دی نئیں جانی، کہانی غماں دی وقت دشوار آیا
بناں سجناں دے خالق یار میاں، کدے دل نوں نئیں قرار آیا

بلیٹھیں

اسیں تیرے سہارے تے جیونے آں، توں تے سجناں موہنوں بنا بیٹھیں
کوئی دس قصور گناہ ساڈا، ساتھوں کس گلوں چپ چا بیٹھیں
جانی جان توں وَدھ پیار یا او، کانی ہجر جدائیاں دی لا بیٹھیں
نام رب دے خالق یار دسیں، توں وی کتنی بار سمجھا بیٹھیں

خدا حافظ

تیرا بھلنا نئیں خدا حافظ، جیہڑا آکھیا سائی آوندی وار مینوں
کھلا بانہہ الار داریہوں وہندا، کر کے گڈی دے اتے سوار مینوں
رکھاں صدراں تیریاں قدراں دا، چیتا آوندا اے بار بار مینوں
فضل رب دا خالق یار ہویا، صلہ مل گیا عشق پیار مینوں

خدا حافظ

تیرا بھلنا نئیں خدا حافظ، جیہڑا آکھیا سائی جاندی وار مینوں
آپیں لت ولا کے چڑھ گیوں، چھڈ راہ دے ادھ وشکار مینوں
جتھوں تیک گئی نظر تے رہیا ویندا، تیرے نال سی ایناں پیار مینوں
خالق یار فیر اکوار آجا، نئیں چھڈ دا شوق دیدار مینوں

نجومیاں

اک گل نجومیاں دس مینوں، کیہڑے رنگ دلوچ دلدار میرا
اوہدے نال نے جیویں پیار مینوں، اکسے طراں اے اوتوں پیار میرا
دن رات جیویں کرناں یاد اوتوں، نام لیا سُو کدے اکوار میرا
خالق یار نہ چنتا رہے ماسہ، دل ہو جاوے ٹھنڈا ٹھار میرا

دلیل میری

اٹھے پہر دلیلاں وچ لنگدے نیں، پکّی بھجدی نئیں دلیل میری
حرص لوبھ تے طمع نوں چھڈیا نئیں، راہنمائی نہ کرے وکیل میری
ایہ بخت ماڑے کراں پیا ہاڑے، چھیتی کھڑدے نہ جبرائیل میری
صدقے حضور پُرنور دے ہو جاوے، خالق یار منظور اپیل میری

قیامتاں

تھوڑے دن ہوئے سجناں موہنوں موڑے، ساڈے اتے قیامتاں آ گیاں
ہن کی کریئے گذا دم بھریئے، مست اکھیاں ہوش بھلا گیاں
کوئی سن دا نئیں غریباں دی، ہجر فرقتاں مار مکا گیاں
خالق یار غریب نال کی ہوسی، وچھوڑ وچ ایہو سوچاں کھا گیاں

دہاں

کدے کاں بنیرے اتے بولیا نئیں، خبراں دسدا نئیں کوئی یار دیاں
نئیں دکھاں وچ فرق رواں آوندا، گھڑیاں مکدیاں نئیں انتظار دیاں
ربا میریا ہن میں کی کراں، چوٹاں سینے کٹاریاں مار دیاں
خالق یار تلاش میں کر رہیا، دساں پلیندیاں مینوں دلدار دیاں

اللہ واسطے

اللہ واسطے چھڈ کے نہ جائیں، ساڈے دل دے خاص نگینیاں او
مر جاں تیرے فراق اندر، حسن والیا ماہ جبینیاں او
سب کجھ توں اسیں تے کجھ وی نئیں، توں شاہ تے اسیں کمینیاں او
خالق یار دیاں خالق یار جانے، اسیں تیرے سہارے تے جینیاں او

دوہاڑا

بول وے کاواں تینوں کھنڈ کھواواں، جلدی کر نہ دیری
سجناں دا کوئی دے سنہیا، جان نئیں غم تے چلی میری
اکو روگ جدائیاں والے، سخت جھلائی اے ہیری
سجناں باہجوں خالق یار آ، دیوے کون دلیری

جانے رب

[illegible]انے رب سبب کی لگ گیا، نت یار ساڈا اوازار رہندا اے
[illegible]سے ویلے وی ہس کے بول دا نئیں، دل بہت سارا بے قرار رہندا اے
ایہدا کون دردی جیہڑا جا آکھے، او تیرا مشتاق بیمار رہندا اے
اکوار تے اوس دا کر تپہ، پیا منجھی اتے خالق یار رہندا اے

پیار مینوں

[illegible]یویں اوسدے نال میں لا بیٹھا، ایویں کھل کے آ گیا پیار مینوں
[illegible]ہن جگر امیریاں تہمتاں نیں، طعنے دیوندے او بار بار مینوں
کدے انج نئیں سی میرے نال ہوئی، سارے کردے او شرمسار مینوں
خالق یار رب تے چنگا لگدا نئیں، فیر سڑو کٹار نال مار مینوں

اعتبار نال میں

[illegible]ہیاں دلدیاں سبھے دل اندر، گل اک نہ کیتی دلدار نال میں
[illegible]یتی نئیں بے ادبی بھل کے وی، دتی نوکری اے بڑے آدر نال میں
اگوں ہور دا ہور جواب لبھا، آکھیا جد دل کجھ رکھ پیار نال میں
خالق یار نہ چھڈ کے جاوناں اے، بانہہ کڈھ نہ لائی بڑے اعتبار نال میں

ڈھول سپاہی

میرے ڈھول سپاہی نوں جا آکھیں، تیری یاد وچ نیر بہا رہے سن
اکلیاں بیہہ کے اوس پلیس لئے، گھوڑے تیز دلیل دوڑا رہے سن
ڈھول سن لے اکھیاں دلدیاں، ایہہ گل تینوں سمجھا رہے سن
خالق یار میاں جو کجھ آکھیا سی، اووا اپنا قول دوہرا رہے سن

رات وچھوڑیاں دی

جمعرات نوں رات وچھوڑیاں دی، آگئی سی میرے گلزار اندر
میرے خام خیال ہو گئے پختہ، آئی پختگی عشق پیار اندر
ہیروں کدھ تو ہار نیں کھچ کے تے، ماری سٹ سی دلے وشنکار اندر
خالق یار سنیش پئی بھلان ہوندی، پیا رونا واں زار وزار اندر

قبر دیوچ

مینوں قبر دیوچ وی بھلنے نئیں، لا میے دتے نیں جو جدائیاں او
ہن پتہ لگا ہن سمجھ آئی کہ، ہوندے بڑے وچھوڑے نے بھائیاں او
میرے کالیوں ہو گئے وال چٹے، سہہ سہہ کے دکھ جدائیاں او
جہیڑیاں لنگ گیاں خالق یار میاں، کدے پرت کے رتاں نہ آئیاں او

غریب دی سار

ٹرچلیاں ایں چھڈ کے اکلیاں نوں، کانی ہجر جدائی دی مار جانی
مرجاں دا تیرے فراق اندر، رل جائیدا میرا پیار جانی
لبھ جاوسی ہو قعہ دنیا نوں، طعنے دے دی بے شمار جانی
خالق یار بیمار حبر دکنا واں، لے دا کون غریب دی سار جانی

جیوناں

ٹر گیوں جدائیاں دے کے تے، میرا جیوناں ہن محال ہویا
اوناں ٹبیاں تے رونا آ کے تے، ویری جگ سارا لال و لال ہویا
تیرے نال دے وی پھیرے پاوندے نئیں، میرے کولوں گناہ کمال ہویا
خالق یار بتاں دا حال باقی، ہن جس دن فیر جمال ہویا

تیری جدائی

گل تیری جدائی دی کی دساں، لگ تیری جدائی تے رور ڈگ گئی اے
توں گیا تے جاپدا سب دنیا، مکھ میرے ولوں سوہنیاں موڑ گئی اے
رنگ نہ رد وسار ہو گیا پیلا، لوں لوں وچوں خون نچوڑ گئی اے
خالق یار نوں دیکھ نے آ کے تے، کیہڑا حال غریب دا چھوڑ گئی اے

سمے جدائیاں دے

آن والڑے جگ تے آ رہے نیں، جان والڑے جگ اتوں جا رہے نے
پکے گھر گھر کھلے نیں میخانے، ساقی بھر بھر جام پلا رہے نے
سوچ شیشے سنگ بلور وچ تیرے، چل چل دا تیل کھڑکا رہے نے
خالق یار آ تے سمے جدائیاں دے، لوں لوں وچوں خون سکا رہے نے

چن ماہی

تیرے ہجر فراق نے چن ماہی، تن من میرا بے قرار کیتا
اوناں ویلیاں نوں پیا جھیرناواں، میں تے ایویں پردیس پیار کیتا
ایس زندگی ناؤں مرجاں کرے، جنے جگ دے وچ خوار کیتا
جان کجھ کے تے خالق یار میاں، میں تے اپنا آپ بیمار کیتا

دِل دِی دِلّی

شالا وسدا رہوے لاہور تیرا، ساڈے دِل دِی دِلّی ویران ہو گئی
تیرے نال ای موج بہاراں سن، توں گیا تے جند حیران ہو گئی
سودا عشق پریم دا لال گھتوں، بند حسن دی او دکان ہو گئی
خالق یار دلیلاں انیں گھیر یا لے، سوچ سوچ کے تے دکھی جان ہو گئی

دن رات

دن رات دلیلاں وچہ لنگ دالے، میں کتھے تے میرا دلدار کتھے
پیا ڈھونڈھدا واں اوہناں ویلیاں نوں، ٹر گئی اے رت بہار کتھے
نئیں میرے مقدراں ساتھ دتا، میریاں لیکھاں وچ صدق پیار کتھے
خالق یار جند وار دے سجناں توں، مڑ آ دنا لے وار وار کتھے

چن ماہی

تیرے ہجر فراق نے چن ماہی، میرے تیر کلیجڑے لا چھڈیا
دن چین نہ اَندیں رات نکدی نئیں، درد غماں دا جال وچھا چھڈیا
ہوئی قضا نماز ادا کردے، تیرے عشق نئیں ماہیئیں پا چھڈیا
خالق یار میاں تیری یاد اندر، میں تے اپنا آپ بھلا چھڈیا

نویاں نویاں

شروع شروع دیاں گلاں یاد میتوں، جدوں نویاں نویاں لائیاں سن
جدوں ویکھ ویکھ دنیا سڑدی سی، جدوں ویریاں دھماں دھمائیاں سن
جدوں آوندا ویندا ونڈا ونداسیں، جدوں عشق دیاں پنڈاں چائیاں سن
خالق یار سوہرا کے مرلتے، قسماں قرآن مجید دیاں [illegible]

بے وفا دنیا

محرم راز کوئی دل دا لبھیا نئیں، پھر پھر کے ڈٹھی خدائی اے میں
چھڈ ادھ وشکار سدھار گئے نیں، جنہاں جنہاں دے نال لگائی اے میں
اکدو میرے دامن کوئی وی نئیں، بڑی دنیا پئی آزمائی اے میں
خالق یار نئیں کسے وی توڑ چاڑھی، اپنے دلوں تے توڑ نبھائی اے میں

ربوں ہنیریاں

آیا حسن نزاکتاں آ گئیاں، گلاں پہلیاں ساریاں بھل گئیاں
جیہڑیاں نال یاراں کھیڈاں کھیڈیاں سن، ہن کھیڈاں دی ساریاں گل گئیاں
سودا کسے دا کوئی پیا لٹ دا اے، ریجھاں نال پنج سیریاں تل گئیاں
خالق یار نئیں گل کوئی ہلان والی، ایہ کوئی ربوں ہنیریاں جھل گئیاں

نال دشمناں

نال دشمناں کدے نہ اج ہووے، جیویں ہو گئی اے میرے نال جیویں
سہہ سہہ کے دکھ جدائیاں دے، چٹے ہو گئے کالیوں وال جیویں
تینوں اجے وی نئیں خیال آیا، ہو گیا میں حالوں بے حال جیویں
خالق یار دیدار دے اکواری، نام ربدے تن سوال جیویں

ویدے

ویدے کھلے نیں تیری اڈیک اندر، راہ مل کے کیچ مکران دا جی
کن ڈیرے من سن لین قیدریں، کدے دل آواز دے حکمران دا جی
سجدے بہہ کے پئے دعا منگاں، یاداں واسطہ رب رحمان دا جی
خالق یار میاں تیرے باجھ ہائے، ایتھے کون تکینی نوں جان دا جی

جان لباں اتے

بول پیار دے کدے نال بولاں دے ، چھٹی تیری پیار یا مک گئی تے
کنوں اکھاں وچاریاں تکنا لے ، سوہنی شکل جدوں تیری تک گئی تے
بیڑی رہ جاسی میری ادھ اندر ، دل آس امید دی سک گئی تے
خالق یار میاں چھیتی آجاویں ، جان لباں اتے آکے رک گئی تے

کوٹ ہجر دیاں

گل کی جدائیاں دی پچھ دے او ، کوٹ ہجر دیاں فوجاں کھڑیاں نیں
سہہ سہہ کے دکھ جدائیاں دے ، میریاں ڈاڈھیاں ہڈیاں سڑیاں نیں
ہن تسیں جدائیاں وی دے رہے او ، مینوں او جدائیاں ای ٹریاں نے
خالق یار ہن رہناں حبرار ہو کے ، لنگ وصل دیاں گیاں گھڑیاں نے

ہجر بیماریاں

جنہوں ہجر بیماریاں لگ گئیاں ، صحتاں کدے وی نئیں او پا سکدا
سک سک تو سوکڑی جاوندا اے ، پہلے تل نئیں کدے وی آ سکدا
روگ ہجر دا کھ اولڑا اے ، ڈنگیا ہجر دا لنس کے نئیں جا سکدا
سر پیر تائیں جھیڑیاں ہلا دیون ، خالق یار رباعیاں بنا سکدا

کھوہ دلیلاں

اوناں سجناں دی گل کراں کیہڑی ، جیہڑے سجناں نوں اوازار کردے
سٹ کھوہ دلیلاں وچ سجناں نوں ، پیراں ہو کے عیش بہار کردے
مار تیر شمشیر کٹار ڈاڈھی ، بے خوف ظالم دو سر پار کردے
خالق یار جیوں کردے ہن بیلی ، انج نئیں یاراں نال یار کردے

ہن کوڈیاں مل

بڑے دے کے دان خرید یا سائی ، ہن کوڈیاں مل پوائی جائیں
جھاڑ پونچ کے تخت بہا لیا سائی ، ہن کوڑیاں وچ رلائی جائیں
بانہہ لڈھ کے پھڑی سائی بانہہ میری ، ہن کس دے ہتھ پھڑائی جائیں
خالق یار نگوٹا وندے یار نائیں ، جیویں سجناں مکھ وٹائی جائیں

دل بے تاب

تیرے ہجر نیں جگر کباب کیتا ، نت رسندا اے دل بے تاب میرا
کدوں آ کے تے سینے لاوناں ای ، کھڑ یوئے دا کھیل گلاب میرا
لوکی پچھدے نے تینوں کی ہویا ، اگوں سن دے ایہہ جواب میرا
خالق یار میاں ذرا ٹھہر جائیں ، او پیا آوندا اجے جناب میرا

جادو عشق پیار

تیرا امر ٹھکراں تے جاں کیتھے ، جادو عشق پیار جیہا پایا ای
تیرا نام لیاں مزہ آوندا اے ، تیرا پیار سوائے توں سوایا ای
میں اگاں تے پچھاں نئیں ہو سکدا ، جھٹ پیراں دے اتے کھلوایا ای
خالق یار نہ ہن وسار دیویں ، میں تے تد میں سیس جھکایا ای

تیرے دیدار

آ گئے آں تیرے دیدار واتے ، اپنے در تھیں نہ دد کار ماہی
سانوں مرضاں ہجر فراق دیاں ، سن عرضاں نہ وسار ماہی
ہوئی کوئی علاج وچ دس خالی ، حامی آپ دے خدمتگار ماہی
خالق یار ورگے خاکساراں نوں ، کر عاشقاں وچ شمار ماہی

عشق والڑے

بے عشقیاں نوں کوئی خبر نائیں ، عشق والیاں دے کیہڑے اصول میاں
عشق والڑے کھے تے ٹھل پیندے ، خاطر یار دی موت قبول میاں
عشق والڑے مر کے جیوندے نے ، ہشیریں کر دے فیر وصول میاں
عشق والیاں دا خالق یارؔ میاں ، حافظ آپ لے رب رسول میاں

عاشقاں نوں

کھوہ عشق پریم دے جوئے جنہاں ، او وچ میدان دے ہار دے نئیں
کالی زلف والیل دے عاشقاں نوں ، کوئی خطرے جہنم دی نار دے نئیں
جیہڑے رب رسول دے خاص بندے ، عشق والیاں نوں طعنے مار دے نئیں
چھڈ ادھ وشکار سدھار جانا ، خالق یارؔ ایہ اصول پیار دے نئیں

دید پیاریاں سجناندی

ہووے دید پیاریاں سجناں دی ، دکھ درد مصیبتاں جاندیاں نیں
طاقت دل غمگین نوں مل دی اے ، صحتاں نڈھیاں وچاریاں پاندیاں نیں
پیلاں وچہ وجود دا رنگ بدے ، خوشیاں چہرے تے رونقاں لاندیاں نیں
خالق یارؔ جی مست خمار اکھاں ، پیاں عید تے عید مناندیاں نیں

شمع اتے پروانے

شمع حسن دی چمکدی تک کے تے ، اڈ اڈ پروانے پے آوندے نے
ڈھلے ڈھکیاں کدے وی نئیں رہندے ، جند ڈھلکے نال گول گھماوندے نے
دنیا دار مردار بدکار شوہدے ، جان بجھ کے تہمتاں لاوندے نے
خالق یارؔ جہان دے خوف کولوں ، عاشق کدے وی نہ گھبراوندے نے

زلف والیل

تیری زلف والیل توں جاں وارکے ، ساری دنیا جدے بلہار جاوے
اکھاں تیریاں نوں رکھاں رب دیاں ، جنہاں نوں ویکھدیاں ہو بیمار جاوے
تیرے جیہی نئیں مٹھی زبان ڈٹھی ، اوتے دلاں دے کھب وشکار جاوے
خالق یارؔ میاں تیرا نام لیاں ، بیڑا تگ مسکیناں دا پار جاوے

بخت عشق والے

کھوہ عشق دا کدے وی رک دا نئیں ، اللہ ھو چلدا لگاتار اے جی
عشق مہری اے سب میداناں دا ، آئی عشق نوں کدے نہ ہار اے جی
اوتے ٹلے توکلی ٹھل پیندے ، محکم جنہاں دا عشق پیار اے جی
خالق یارؔ نئیں ڈبدے ادھ اندر ، عشق والیاں دا بیڑا پار اے جی

تیرے واسطے

تیرے واسطے سب منظور مینوں ، دکھ درد مصیبتاں تنگیاں وی
تیرے واسطے ساریاں سنیاں نیں ، گلاں پھیڑیاں تے گلاں چنگیاں وی
تیرے شکوے گلے تے گال لامے ، ہیے دتے نیں ساتھیاں سنگیاں وی
خالق یارؔ نئیں کوئی پسند آئی ، ڈٹھیاں صورتاں رنگ برنگیاں دی

نقشہ سجناندا

آوے نقشہ سامنے سجناں دا ، فیر لشکے پریم بجھ جاوندے نیں
دن عید مبارک جاپدا اے ، دید دید زیارت پاوندے نیں
دکھ درد مصیبتاں دور ہوون ، محفل عشق پیار دی لاوندے نیں
خالق یارؔ میاں سن عمر ساری ، عاشق گیت پریت دے گاوندے نیں

پیار پیار

پیار پیار پئے سارے پکار دے نیں، پاویں پیار ایہہ او کھڑی کار اے جی
بناں پیار دے لگھ سواد ناہیں، بناں پیار دے عمر بیکار اے جی
اگے پیار دے کوئی نہ ڈھا لگے، ہر شے تے پیار سوار اے جی
خالق یار زبان تے نام اوہدا، دلوں جس دے نال پیار اے جی

نماز اللہ ھو دی

اللہ ھو دی جنہاں نماز نیتی، کدے صدق ایمانوں نہ ڈھولدے نیں
پانی اتے مصلڑا سٹ کے تے، مالا یار دے نام دی رولدے نیں
ہتھ وچ تکڑی پھڑ کے تے، سودا عشق والا پورا تولدے نیں
سر کٹ جاوے خالق یار پاویں، جھوٹ نہیں پر سچ ای بولدے نیں

مار پیار دی

مار پیار دی کدے وی بھلدی نہیں، بھل جاوندی اے مار لتراں دی
جیہڑی سادگی دی ٹنیوٹ ہوندی، ہو سکدی نہیں کھلاں چتراں دی
بلبل وی باغاں وچ بول دی اے، بولی بڑی سریلی اے تتراں دی
خالق یار میاں متے بھل جاویں، نماز بڑی ضروری اے وتراں دی

عشق جوان

چنگاں پین وجود دے وچ جدوں، سمجھو عشق جوان فیر گھر رہیا اے
جیہڑا حوصلے ڈھیریاں ڈھا لوے، او سمجھ لوے ہوزیر رہیا اے
عشق کدے جیوندیاں چھڈدا نئیں، اے کس کے کماں فیر رہیا اے
پہلی عمرے خالق یار میاں، ایسے عشق دے لکھ دا شعر رہیا اے

عشق دی صدا

عاشق لگ معشوق پچھے جاوندے نیں، تپّوے عشق دی جدوں صدا کنی
جوگی بن دے یار دے ملنے نوں، آوّن ٹلیوں مندراں پا کنی
سنگاں نال لنگاوندے ڈنگ چنگے، کدے لنس دے نئیں چھڈا کنی
کنی سن لیا ای خالق یار میاں، تے فیر جاوندا نئیں کھسکا کنی

ڈنگے پیار دے

لوکاں واسطے جھلڑے اولڑے نیں، کدے پچھیئے اوناں نوں جا کے تے
پتہ عشق بیماری دا اک جاندا اے، کاہنوں روندے نیں پلے پا کے تے
مار مگر دلدار دے پئے کھاندے، بہندے کدے نئیں حوصلے ڈھا کے تے
ڈنگے پیار دے خالق یار میاں، ہنت رکھدے سیس جھکا کے تے

ویدے

ویدے آ گئے نیں تیرے ویکھنے نوں، اگوں رب جانے کیہڑی کار ہوسی
جاں ادھ وشکار وچ ڈب جاسی، جاں کھپراں تھیں بیڑا پار ہوسی
عشق پین کے تے چور چور کرسی، جاں حسن شفا مددگار ہوسی
خالق یار اعتبار کر لیا پکا، بناں لگھ نہ تیرے پیار ہوسی

صدقے جاونی آں

مڑ مڑ کے یاد پئے آوندے نیں، اوس دن دے قول اقرار تیرے
جدوں بہہ کے روبرو کیتے، او بھلنے نہیں پیار تیرے
بھاگاں والیا شاہ متوالیا وے، ہر دل اے کھچے عشق پیار تیرے
خالق یار پئی صدقے جاونی آں، اکوار ناہیں بار بار تیرے

عشق والیاں

مر مر مڑکے یاد پئے آوندے نیں، سینے جنہاں دے عشق پیارے جی
ٹھل جاوندے نیں لتے گھیاں دے، لگا جنہاں نوں شوق دیدارے جی
پئے موڑیئے فیر وی مڑدے نہیئں، سب کجھ سمجھن دلدارے جی
خالق یار نہیئں بھلنی گل تیری، عشق والیاں دا بیڑا پارے جی

گل پیاریاں دی

کی دسیئے گل پیاریاں دی، حد ہنے کی اوناں دے پیار دے نیں
بن ٹھن کے نکلدے جس ویلے، لاٹاں وھار ماہتاب دے مار دے نیں
جدوں بھل کے تل ہلاوندے نیں، پھُل چار چوفیرے کھلار دے نیں
خالق یار دیدار لیا کر جنہاں، موسم اوناں تے نِت بہار دے نیں

صدقے جاں

صدقے جاں میں اپناں پیاریاں توں، جنہاں نوں ویہندیاں جان وچ جان آوے
مزہ دساں کی نیں صراحیاں دا، جام پیندیاں سال اطمینان آوے
ایسے خوشی وچ ہو جائے ایمان تازہ، نیڑے بالکل نہ شیطان آوے
رکھاں ربدیاں خالق یار ہوون، غلط لفظ نہ اتے زبان آوے

اپنا اے

کی کسینوں کسے نیں آکھنا اے، جدوں مار دا مار دا اپنا اے
مینوں سجناں دے اتے دوس کاہدا، سینے زخم پیار دا اپنا اے
میری جندڑی نہیئں میری جان دی اے نہیئں، سب کجھ پروردگار دا اپنا اے
خالق یار ہو جائیدا خود راضی، ساڈے اپنے یار دا اپنا اے

عشق بخار

وجود وچ او ملدے جاوندے نیں، چڑھیا جنہاں نوں عشق بخارے جی
پئے پھردے وانگ دیوانیاں دے، بھلی اپنے آپ دی سارے جی
نیڑے ہو کے جیکر ویکھیئے تے، دسدا ہور دا ہور اسرارے جی
خالق یار میاں عقل والیاں لئی، بڑی ایہ سٹوری مزیدارے جی

عشق حضور ﷺ

سینے جنہاں دے عشق حضور دا اے، ہور کسے دوارے تے جاوندے نہیئں
اگ لاوندے شاہی پوشاکاں نوں، دل نوں لعل جواہر ہیرے بھاوندے نہیئں
نِت مست رہندے وچہ گودڑی دے، گل ریشمی کپڑے پاوندے نہیئں
خالق یار میاں جدھر مونہوں آوے، اودھر چل پیندے خوف کھاوندے نہیئں

جو ڈرے رب کولوں

دل اوناں دا نہیئں شاداب ہوندا، جنہاں کھوہ پریم دا گھیڑیا نہیئں
نہیئں پہنچدے منزل مقصود اتے، جنہاں عشق دا پینڈا نبیڑیا نہیئں
سودے سب خریدے نیتاں دے، کسے نہواں تھیں ماس نکھیڑیا نہیئں
خالق یار جو ڈرے رب کولوں، اوناں کدے وی کسے نوں چھیڑیا نہیئں

عشق و عاشقی

بندہ رب رکھے حسن والیاں نوں، رج رج پئے اسیں دیدار کریئے
ساڈا وقت سواد وچ لنگدا رہے، عشق و عاشقی اسیں گزار کریئے
آ گئے دنیا دے سودا، ون ون دا مال تیار کریئے
خالق یار جائے چل دکان ایسی، ونگ نقدی لیئے نہ ادھار کریئے

تن من دھن

صرف بھور مشتاق نہ سمجھ مینوں، تن من دھن آپ تھیں وار دا میں
اپنے حال اندر سرمست رہناں، وچو وچ پیا دنیا نوں چار دا میں
جتھے لوک پئے منتاں من دے نیں، منتادار اوس شاہی دربار دا میں
خالق یار پکار دا سچ اے جی، لافاں نئیں نکمیاں مار دا میں

عشق بیپار

لا کے لارے ناہیوں سر چاہڑے، واہ سجناں قول اقرار اے
چیر چیاں لنگ جاندے راتیں، پکا جنہاں دا عشق پیار اے
تن دا ماس لا لیوندے، لگا جنہاں نوں شوق دیدار اے
تن من دی بازی خالق یار آ، پیا منگدا عشق بیپار اے

سبحان اللہ

لنگ گیا رمضان سبحان اللہ، چن عید والا سوہنا چڑھیا اے
ہر اک دی جان وچ جان آئی، کلمہ شکر دا سب نیں پڑھیا اے
سوہنے رب دی خوشیاں ہر پاسے، دو دو گناں دل بڑھیا اے
خالق یار پر اک افسوس مینوں، مینوں نال رمضان نہ کھڑیا اے

عشق تیرا تے دل میرا

عشق تیرا تے زندہ اے دل میرا، کسے چیز دے اتے للچاوندا نئیں
دم دم ورد پیا تیرا الکاوندا اے، ہور کسے دوارے تے جاوندا نئیں
بس تیریاں عبادتاں کافی نئیں، سیس کسے دے اگے جھکاوندا نئیں
خالق یار غریب دی جیبھ اتے، نام کسے اغیار دا آوندا نئیں

عشق وی

دل جنہاں نوں دیکھ خوش ہووے، خاص اوناں تے رب دی عطا ہوندی
بالکل نئیں گل بلیکھیاں دی، ہمیشہ دلنوں دل نال راہ ہوندی
رازوالڑے راز نوں جان دے نیں، رازوالیاں نال وفا ہوندی
(ج) خالق یار ای عمر انجان اجے، سن لے عشق وی بری بلا ہوندی

عشق دریا اندر

لوڑ نئیں معشوق نوں عاشقاں دی، عاشق مگر معشوق دے مر دے نیں
بازی سر تے دھڑ دی لا کے تے، ہر ویلے پئے نوکری کر دے نیں
نئیں صبح نئیں شام دوپہر وسندے، اٹھے پہر پئے تنگیاں جر دے نیں
خالق یار اکیلی عشق دریا اندر، رکھ حوصلہ کوئی کوئی تر دے نیں

عشق پیار باہجوں

یاداں والیاں نوں ہر کوئی یاد کردا، بے یادیاں نال کردا یاد کوئی نئیں
چھڈ ادھ وشکار وچ جاوندے نیں، ہوندا جنہاں دا پیر استاد کوئی نئیں
ویکھ لیا آزما آزما کے تے، کڈھ دا دل دے وچوں عناد کوئی نئیں
خالق یار وائی عشق پیار باجھوں، ایس زندگی وچ سواد کوئی نئیں

پہلاں عشق

پہلاں عشق معشوق نوں لگدا، فیر عاشق نوں لگے
پیہہ جاندی اے کوک دوہائی، جیویں طوفان پیا وگے
پچھے پچھے دنیا ساری، عاشق اگے اگے
خالق یار اعشق عیش جاندا، یا دیں کالیوں ہو جان بگے

پیار پیار

پیار پیار پئے سارے پکار دے نیں ، بناں پیار نہ اُچا مقام ہووے
کم پیار ای سارے سنوار دا اے ، جدھر پیار ہووے اودھر آرام ہووے
پچھے پیار دے دنیا پئی ہوئی اے ، ہر تھاں پیار نوں بیا سلام ہووے
خالق یار زبان اتے نام اوہدا ، جیدا دل دے وچ احترام ہووے

میرا سوال

میں پچھاواں توں دس مینوں ، پروانے شمع تے کیوں نثار ہوون
کوئی تیرے پسند نہ کو ہجیاں نوں سبھے سوہنیاں نال پیار ہوون
حضرت عشق دیاں سبھے خوبیاں نیں ، حضرت حسن دے گرم بازار ہوون
بناں عاشقاں دے خالق یار میاں ، بالکل معشوق بے کار ہوون

سوہنے

دکھ ہوندا اے ویکھ کے سوہنیاں نوں ، ایس واسطے کہ موہنوں ایہ بولدے نئیں
رہندے نیں شان گمان وچہ ہر ویلے ، گل کوئی غریباں دی گھول دے نئیں
آکھیئے کجھ تے سمجھدے کجھ اگوں ، دکھ سکھ مسکیناں دے پھول دے نئیں
خالق یار تیر کڑی بھر گئے وی ، سودا عشق والا پورا تولدے نئیں

مگر پیار دے

اک پھاہی تھیں جان چھڈائی اگے ، فیر دوجے شکنجے وچہ پھس گیا
میرے وس نائیں وس سوہنیاں دے ، بالکل میں ہو بے وس گیا
جیویں ڈگا آسماناں کھجور اتے ، پیچ زلف زنجیر دا ڈس گیا
خالق یار لکھ شکر مہر کار دا اے ، ہو مگر پیار دے رس گیا

دوہڑا

مرض عشق دا ایاں تگڑا اے ، جنہوں جنہوں لگ جاوے
دیئے پاویں لکھ دوائیاں ، اوکدے شفا نہ پاوے
پیلا رنگ وسار دے وانگوں وچو وچ ہڈیاں کھاوے
دلبر باجھوں خالق یار آ ، کدے سکون نہ آوے

عشق تیرے

عشق تیرے نیں رستے پائے ، نئیں تروڑیاں ٹٹدے
ہو گیا ہیں گم سم گھتا ، جیوں قیدی لوں چھٹدے
اوتاں تے کدے پھڑ پھیٹاں ، کڈھ کڈھ بالے سٹدے
ایس حالت وچ خالق یار آ ، عاشق مزے پئے لٹدے

دوہڑا

پیار سوار کیتا میں اتے ، جیویں میری برات اے
پتہ لگا پچھوں فیر مینوں ، ایہ پیار خدا دی ذات اے
سوچ سوچ کے میں پچھتایا ، واہ واہ میری حیات اے
نال دلیوانیاں خالق یار آ ، آکھیں ای ہوندی بات اے

ایہ زندگی

ایہ زندگی وی کوئی زندگی اے ، پیار والیاں تھیں دور دور رہناں
کدے ملنا نہ دوجے ہلکے وی ، فیر دل اندر مجبور رہناں
چنڈ ایس ذلیل کتیں چھٹ جاوے ، محبت جیل اندر چور چور رہناں
خالق یار سادے سوہنیاں نوں نہ غصیاں وچ بھرپور رہناں

گل پیار دی اے

گل پیار دی ساری دوستو اے، گل پیار نال کرنی چاہی دی اے
پیار والے نیئں ڈر دے دنیا تھیں، پیار والیاں نال یاری لائی دی اے
پیار والیاں نے مینوں دسیا اے، جتھے پیار ہووے قصر کھائی دی اے
خالق یار چھپا کے رکھیئے نہ، گل پیار دی کھول سنائی دی اے

سجن تدھ

سجن سجناں نوں تک تک رہن، گل دنیا اتے دھما دیئے
گل والیو دیکھ لو سجناں نوں، گل سجناں پچھے کٹا دیئے
پچھے رل کے مرلو سجناں دے، آؤ مصرع ایہ دوہرا دیئے
خالق یار میاں سجن تدھ رہندے، جدوں اپنا آپ لٹا دیئے

سجن رکھ

سجن بس دے سجناں کول آوندے، نیئں آوندے مونہوں بنا کے تے
ہووے کوئی تکلیف جے سجناں نوں، دل سجناں تے لگے جا کے تے
ہر شے دلدار تھیں وار دئیں، نیئں رکھدے لکھ بچا کے تے
خالق یار میاں سجن رکھ لیئے، سر دھڑ دی بازی لگا کے تے

اکھیاں

بڑا اکھیاں نوں سمجھایا اے، کسے ویلے وی آرام نہ لیندیاں نیں
راہ تکدیاں جاندیاں راہیاں نوں، مڑ مڑ کے تکدیاں رہندیاں نیں
خبرے کیہڑی بیماری اے اینہاں نوں، نہ کجھ سن دیاں نہ کجھ کہندیاں نیں
خالق یار نہ اوتھوں ایہ باز آون، جتھے اکواری جا پیندیاں نیں

شمع تے پتنگ

قسم رب دی جھوٹ وی نیئں ماسہ، شمع بلے تے آوندے پتنگ نیئں تاں
سو ملیئے پاویں کریم پاؤڈر، حسن ہووے تے چڑھدے رنگ نیں تاں
لیلیٰ مجنوں شیئں ہیئے روز ہوندے، ہن عاشق معشوق وی تنگ نے تاں
سر دھڑ دی بازی لگا دیئے، خالق یار میاں رہندے سنگ نے تاں

راز دی گل

پہلاں عاشق تے فیر معشوق ہوناں، سمجھ والیو سمجھ لو راز دی گل
بڑے حوصلے تے بڑے جگرے دی، بڑی عاجزی تے بڑے ناز دی گل
پرت پرت کے تے گلاں کیتیاں من، پرت پرت کے روزے نماز دی گل
تھاں تھاں دے اتے مشہور کریئے، خالق یار مہمان نواز دی گل

بیکار عاشق

کدے عورتاں نیئں میدان جتے، کدے مرداں نیں دل ہاریا نیئں
کدے مومناں نے سنتاں لائیاں نیئں، کدے ڈاکوواں جھگا وساریا نیئں
ہمیشہ شیر دلیرا اے جنگلاں دا، کدے گیدڑاں اونوں للکاریا نیئں
خالق یار بیکار اے او عاشق، جنھے دل معشوق اتوں واریا نیئں

سجن او چنگے

سجن من کے دیندے نیئں سجناں نوں، بے حساب اک منیاں ای پاوندے نیں
گل اک نیئں من دے دوجیاں دی، جدھر جان سجن اودھر جاوندے نیں
طعنے دنیا دے جھڑکاں جگ دیاں، پئے سن دے دل نہ ٹھاوندے نیں
خالق یار میاں سجن او چنگے، جیہڑے لا کے توڑ نبھاوندے نیں

بناں عشق دے

بناں عشق دے آدمی نئیں، عشق نال انسان بن دا
جیویں کلمے دے بناں کافر اے، کلمہ پڑھ کے تے مسلمان بن دا
جیویں بناں نماز دے نئیں معافی، جیویں روزے زکوٰۃ دا شان بن دا
عشق عاشقاں دا سردار اے جی، خالق یار نوں دسنا آسان بن دا

کالیاں نوں

میں اپنی صورت اتے آپ عاشق، کی کراں میں ایہ حسن والیاں نوں
دل پھٹ عزیزاں دا موہ لیندے، نئیں من دے ہجر دے نالیاں نوں
اکھٹے پھر ایہ ٹوکری سر اتے، چکائی رکھدے نئیں رکھوالیاں نوں
خالق یار پیار تھلیں لائی رکھیں، کٹ کٹ کلیجڑے کالیاں نوں

طلب والے

طلب جنہاں نوں ماہی دی قلب اندر، بلب اوناں دے رہین انوار کردے
او وچہ دشوار دے پھس دے نئیں، جیہڑے ماڑیاں نال پیار کردے
نام اوناں دا دنیا اے ساری، سستی قوم نوں جو بیدار کردے
خالق یار پورے مار اوناں نوں، جیہڑے جھوٹیاں تے اعتبار کردے

پیار دی شرط

ادب خلق دے ملک توں باہر جیہڑے، پیار اوناں دے کاہر وچہ وڑ دا نئیں
جیہڑا عشق دی بھٹی وچہ سڑ دا نئیں، او پار چناں تھیں تر دا نئیں
اونوں فتح شکست دی سار کاہدی، جیہڑا اوچہ میدان دے لڑ دا نئیں
خالق یار اے اوہدی بیکار حیاتی، جیہڑا سجناں دے سرے چڑھ دا نئیں

مکھ دی بھکھ

تیرے مکھ دی اے لبس بھکھ مینوں، بہو سامنے مکھ دکھاوندا رہو
تیرا احسان نئیں کدے بھلان لگا، میٹھیاں میٹھیاں گلاں سناوندا رہو
دو دوے نین نال نین ملاوندا رہو، نشے بھر بھر جام پلاوندا رہو
خالق یار دشیوار نہ کوئی رہوے، شمع عشق دی اگ جلاوندا رہو

تیری دید

تیری دید تے ہوندی اے عید میری، چہرا کیوں نہ تیرا خورشید تکاں
تکاں صبح ویلے کدے شام ویلے، کدے خاص دوپہریں مرید تکاں
تکاں ہوویں اکلا جدوں نال اللہ، پیا پڑھدا قرآن مجید تکاں
خالق یار اوڑے لبھ جائے بھکھ ساری، دوواں جہاناں تے رکھ کے امید تکاں

یار دی راہ اندر

سجن جنہاں دے دور حضور ہوون، دس دی منزل وی اوناں نوں دور اے جی
جنہاں یار نوں رکھیا نال سینے، جینے اوناں دے وچ سرور اے جی
شمع اتوں پروانے نثار ہوون، دسنا فرض ایہ ساڈا ضرور اے جی
خالق یار او یار دی راہ اندر، مرنا عاشقاں نوں منظور اے جی

اکو یار

مینوں کسے دا رنگ پسند نائیں، اکو یار دے رنگ نوں چاہوناں واں
دن رات فراق دلیوچ رورو، گیت اوہدی پریت دے گاوناں واں
او آوندا اکھ وکھاوندا نئیں، اوہدا نام سن دل پرچاوناں واں
وچہ دنیا دے خالق یار میاں، میں تے اسطراں ڈنگ لنگاوناں واں

عزت بیگ

کم کسیدا اوناں نیں کرناں کی، جنہاں نوں اپنے کماں دی بیہہ گئی اے
کم ہوندے نیں نال دلیریاں دے، کرن والیاں دی ڈھیری ڈھیہ گئی اے
عزت بیگ نے کیتے کم کمیاں دے، عزت کمیاں دے پچھے لیہہ گئی اے
خالق یار اور رہ گئی اے ریہہ تیری، تاں کی جان تیری اکلی رہ گئی اے

تیری یاد

جھوٹ بولاں تے سڑے زبان میری، تیری یاد دل وچ خمار رہناں
ہور سب غلام پی جام رہے نیں، کروڑ نظر کرم سرکار رہناں
امر ہووے تے میں وی بجا لاواں، ہویاں مدتاں نت تیار رہناں
خالق یار نخواستہ چل گیا، تے حاضر سمجھنا وچ دربار رہناں

لَا اِلٰہَ

تیرے شوق تے ذوق نوں تک کے تے، میرے دل وچ جوش تے ابال آوے
مست طبع طبیعت اپنی سی، تسیں وِدھ او پیا خیال آوے
نام نامی گرامی اتوں جاں صدقے، جیہڑا لَا اِلٰہَ دے نال آوے
خالق یار دا دل تے چاہوندا اے، آوے تیرے تے حسن جمال آوے

بیلی

جانا چھڈ کے کم نئیں بیلیاں دا، بیلی مردے بیلیاں نال لگ کے
پاویں پٹھا جواب وی لبھ جاوے، فیر وی روندے جو بیلیاں نال لگ کے
کتھے وچ چناں دے ڈب جانا، کتھے کھیڈناں ہو سہیلیاں نال لگ کے
خالق یار گلاب ہوندا، رل دا نئیں چنبیلیاں نال لگ کے

نقشہ آپ دا

ساری رات دلیلاں وچ لنگ دی اے، ہر ویلے ای تیرا خیال رہندا
او جان دا جاں میں جان ناں واں، جو جو ہوندا میرے نال رہندا
رہندا اے نقشہ آپدا اساں منے وِیں، جیبھ لتے وی ایہو سوال رہندا
خالق یار نوں چھڈ کے نہ جاویں، او تے اگے ای حالوں بے حال رہندا

جان لے کے وی

ہر ویلے ای آوندی اے یاد تیری، ہور کسے دی آوندی یاد نائیں
ظلم کرے جنے وی کرنے نی، اساں کرنی کوئی فریاد نائیں
نت رہناں ایں توں ہمیش زندہ، ایہہ ساڈی تے کوئی بنیاد نائیں
جان لے کے وی خالق یار میاں، تینوں آوندا پیا سواد نائیں

تیرا نام

تیرا نام سن کے جان وچ جان آوے، عام و عام چرچا تیرے نام دا اے
ساڈی ایہو جیہی ویکھے زندگی اے، جیہڑا لمحہ گزرے او کبھی کام دا اے
سانوں ہجر جدائیاں نیں کی کہنا ایں، کی خطرہ صبح تے شام دا اے
مرن مرن نائیں خالق یار کردا، بڑا حوصلہ تیرے غلام دا اے

بسم اللہ

صدقے جاں او تیری زبان اتوں، اکو وار بلا فیر بسم اللہ
ہس مکھڑا جیہڑا اے بس تیرا، پچھاں پرت وکھا فیر بسم اللہ
اجے تھوڑی جیہی رہیجھ ہوئی پوری، فیر کرم کما فیر بسم اللہ
خالق یار نثار ہو چلیا ای، ایہنی دیر نہ لا فیر بسم اللہ

عشق پیار

اوتھے سیس نوائیے دہ بسم اللہ، جتھے تھوڑا جیہا عشق پیار ہووے
اوناں چیر تے کجھ وی سچ دانئیں، جنہاں چیر نہ عین دیدار ہووے
جی جی زبان تھکیں کہی دالے، جدوں سامنے آ دلدار ہووے
ہتھ بنھ کے تے خالق یار آکھیں، حاضر جلدی وچ دربار ہووے

کر نگاہ رحمت

نت پھرنیں سامنے اکھیاں دے، تیرا روے تصور خیال اندر
جنہاں تک نہ تینوں میں تک لواں، خوشی آوندی نئیں وبال اندر
ویلے ایہ سارے لنگ جاونے نیں، سدا نئیں رہناں ایسے چال اندر
خالق یار تے کر نگاہ رحمت، اوتے وس رہیا لے کیہڑے حال اندر

لذتاں ہجر فراق

جہیڑیاں لذتاں ہجر فراق اندر، اونئیں لبھدیاں وصل وصال دیوچ
ایہ گل عاشقاں نیں میرے کن پائی، آئی نئیں سی کدے خیال دیوچ
سارے کڈھ دتے دندا ویس قرنیؒ، آکے ماہی دے جاہ و جلال دیوچ
خالق یار ایہ رمزاں اوکھیاں نیں، توں وی مست رہنا ایں ایسے حال دیوچ

عشق مورکھ

عشق کسیدا من دانئیں کہناں، چڑھ کے سولیاں دے اتے ٹنگ دالے
آپیں جان دی نئیں پرواہ کردا، نالے ہوراں دی جان عنگ دالے
سدھا تیر کھاندا تیر ونج سینے، جنگ خطر لویں ہول نہ سنگ دالے
خالق یار ہے من دے ہار سارے، اگاں عشق تھکیں کوئی نہ لنگ دالے

سواد مربعیاں دا

تینوں ویکھاں سواد مربعیاں دا، کوئی جھوٹ وی نئیں مذاق وی نئیں
جو کجھ ایں توں ایں شہنشاہ ہوا، تیرے جیہا کوئی جگ تے ساک وی نئیں
اسیں نمانے دردر نجانے، تیرے مقابلے تے خاک وی نئیں
خالق یار نوں کردے ایس قابل، لکھے شعر جنگے پاویں الاق وی نئیں

تیری اک نگاہ

تیری اک نگاہ پیار والی، میری جان نکال کے لے گئی اے
خادم ہو گیا تیرے کتیاں دا، میرے گل محبت پیہ گئی اے
ہجر مار کانی پاویں نہ جانی، تھہ اج میری ساری بہہ گئی اے
خالق یار وائی عشقدے کٹیاں دی، گل وچہ جہان دے رہ گئی اے

تیری پرہیزگاری

صدقے صدقے او تیری پرہیزگاری، یاد دم دم ملنوں آ رہی اے
صدقے ہجر جدائیاں دے وچ او، نشے بھر بھر جام پیا رہی اے
صدقے کی دساں صدقے ہور گلاں، صدقے ڈٹیدی اگ بجھا رہی اے
خالق یار بلہار نہ کیوں جاواں، لوں لوں اندر ٹھنڈاں پا رہی اے

تیرے بن

تیرے بن جہان ویران سارا، ملنوں جان تھکیں وھدھ کے توں ماہیا
آ سر چھیتی چھیتی آ وی جا، اینی دیر لگائی آ کیوں ماہیا
نئیں سکھ ارمان دا ساہ آیا، توں جدوں دا چھڈ گیوں ماہیا
خالق یار وائی تیرے دیدار باہجوں، بالکل میں بچنا ناہیوں ماہیا

عشق ماہی

سن رے عشق ماہی دے باجھوں، تیریاں عبادتاں ساریاں ہیچ میاں
کدے شہر مدینے نال رلدا نئیں، پاویں شہر پٹن دا کیچ میاں
جیکر توں جنتیں جاونا ایں، تن من محبوب توں ویچ میاں
وحدہ دنیا دی ہر چیز نالوں، خالق یار کیتی گل ہیچ میاں

سامنے اکھیاں دے

جدوں آوندا رہے او سامنے اکھیاں دے، چڑھ چڑھ کے چاء پئے چڑھدے نے
نین لین سرور کوہ طور والے، شاہ منصور والے کلمے پڑھدے نے
گلاں اسماعیل دیاں چھریاں دیاں، نار وچہ خلیل پئے سڑدے نیں
خالق یار والی حیدری مار نعرہ، حق سچ دیاں جنگاں لڑدے نیں

تیرے وچ پیار

تیرے وچ پیار میں ڈب گیا، میرے یار غمخوار پیار یا دے
تینوں چن ماہتاب گردانیاں ایں، تن من وی تیرے توں وار یا دے
شاہ زور توں بے پرواہ جانی، تیرے جیہا نئیں کوئی دلار یا دے
خالق یار نیں بے ہتھیار سٹے، توں جتیا تے میں ہار یا دے

تیری دید

تیری دید نوں اکھیاں ترس دیاں، دل کردا اے تینوں پیا ویکھاں
میرے سوہنیاں تے میرے دے بیبا، تینوں روبرو بیٹھا ویکھاں
ایسا ویکھاں تے آوے سرور ایسا، کوہ طور تے جا جا ویکھاں
خالق یار کیہوں ویکھدے رمز والے، فانی بندے دے وچوں خدا ویکھاں

سواد

بہوتی گل سواد دی، تھوڑی سنیں کن دھر کے
جنہاں نیں گڑ چکھیا، او نئیں رہندے جر کے
چھڈ قبیلہ نس دے، ہنوں ہنوں کر کے
خالق یارا پا گئے رتبے، راہ خدا دی مر کے

تاہنگ سجن دی

تاہنگ سجن دی وچ دلیدے، حد تھیں وحدہ سما گئی اے
لا کے مہندی سگناں والی، اپنے رنگ وکھا گئی اے
شاہ منصور نوں سولی اتے، شوق دے نال چڑھا گئی اے
خالق یار اکر بل اندر، عشق نماز پڑھا گئی اے

خاص پیار والے

تیری دید دی حسرت باقی اے، کاہنوں سجناں ساتھ لدائی جانیں
پردہ لا کے سامنے آ وی جا، کاہنوں دنیا تھیں شرمائی جانیں
دل عاشقاں دے ہوندے ٹھاہ پکے، فیر کاس گلوں گھبرائی جانیں
خالق یار والی خاص پیار والے، کرے ہوئے ای شعر بنائی جانیں

گل والیدی گل

گل والیدی رہندی اے گل تازہ، ہو یا سسی دا گلہ نقصان وی نئیں
مہینوال نیں مال حلال کیتا، نالے سوہنی دا ڈھولیا ایمان وی نئیں
کوہڑے سر تے ڈھو ڈھو بار سٹے، کسے ویکھیا ایسا جوان وی نئیں
خالق یار میاں گل عاشقاں دی، اہڈی سوکھی وی نئیں تے آسان وی نئیں

سوہنی

رکھ آس خدا دے آسرے تے ، ماری چھال وچ جا دریا سوہنی
کچے گھڑے نناں نیں دغا کیتا ، کرسی کم ہن جھیڑے خدا سوہنی
اللہ خیر ہووے اللہ خیر ہووے ، کرے دور آفات بلا سوہنی
خالق یار دلدار نیں پا ملی ، دتی اپنی توڑ نبھا سوہنی ہو

خمار مستی

چڑھی شوق دی کسے نوں ذوق والی ، کیونکہ ہے اے خود بازار مستی
کٹیاں پی کے لئی جی جی کٹیاں ، کٹیاں بیہہ کے تھلے تلوار مستی
کٹیاں ہو خوار خوار پائی ، کٹیاں پائی اے درِ سرکار مستی
خالق یار نہ رہیا اے کوئی خالی ، ہر اک نوں چڑھی خمار مستی

چیرو کنی سی

عشق چھٹی نئیں اج کوئی پور نویں ، ایہ تے جگ دلویچ چیرو کنی سی
فرہاد کیتا نئیں اج کوئی وہیل نواں ، ایہ تے لکھی ہوئی بیچ چیرو کنی سی
عزت بیگ سوہنی نئیں کٹھے اج ہوئے ، ساڈی دواں دی اک چیرو کنی سی
خالق یار او یار نوں ملنے دی ، سینے لگی کوئی سک چیرو کنی سی

امر بیلیاں دا

گل کی دساں دل ہن دا نئیں ، نظر آئے ساہو اج جیوں خواب دلویچ
اشارے کول دے ہوئے ہن دور دے نئیں ، وسیندا رہیا کھلا اپنے حساب دلویچ
ہوندا ہور کوئی اونوں میں پچھ لیندا ، توں تے وس نیں دلدے باب دلویچ
امر بیلیاں دا خالق یار ہووے ، تے پیر رکھیا کر رکاب دلویچ

چہرا ماہتاب

جیتھے دل چیرو کنا وچ داسی ، اج چہرا ماہتاب او ویکھیا اے
الویں نئیں سی کسے نیں دہیں پائی ، جنہاں لائے حساب او ویکھیا اے
اجن چیت میں لنگ پیا او تھوں ، چڑھیا حسن شباب او ویکھیا اے
خالق یار دے وی اڈ گئے طوطے ، جدوں بے نقاب او ویکھیا اے

النصر محمود

جو آکھو سو ہے منظور مینوں ، ایہہ سن لو زہر آلود آں میں
اوہدی ذات لوں اک پچھانیاں اے ، اوہدی ذات دا اک وجود آں میں
کالے جادو نئیں میرے تے اثر کردے ، کلمہ پڑھدا پاک درود آں میں
خالق یار جی لیناں پکار مینوں ، ایہہ وی نئیں تے النصر محمود آں میں

شاہی سیلاب

کنول قیف نوں ویکھاں تے لطف آوے ، سو کھے نئیں سوال جواب میرے
نہ میں منکے تسبیاں رولناواں ، کھلے کم نیں بے حساب میرے
سوہنے کھلدے تے اتوں ملدے نئیں ، رہن کول کول پھل گلاب میرے
خالق یار آ ورچ میدان جاوے ، ڈکن والڑا شاہی سیلاب میرے

تینوں

دنیا حسن مجاز دے مگر لگی ، ویکھ کملیا کیوں نئیں سار تینوں
میرے وس جو دس او کراں پوری کس چیز دی سوہنیاں ہار تینوں
میں ای سنے خزانیاں چک آندا ، سارا دے دتا کاہر باہر تینوں
مر گیاں نوں لوک بھلا سڑدے ، یاد کردے نیں خالق یار تینوں

لگی والیاں

نیئں کردے سخن تے تاں کی اے ، لگی والیاں پیا بلاونا اے
ہے نیں دم دا دم ایہ ساہ فانی ، کدوں کول کسے کسے آونا اے
کٹیاں ڈھونڈھنا تے کٹیاں لبھنا نیئں ، یاراں کس نال مونہوں بلاونا اے
خالق یار چل جیویں برات تیری ، تیرا شعر پیا لوکاں گاونا اے

بِللہ

بللہ پیراں دیاں خیراں دے مینوں ، راس آونی اے ہور تھاں کتھے
خاص واس تیرا وچ اکھیاں دے ، میرے رانجھنا سرمہ پاں کتھے
تیرے نیئں بناں کوئی ہور پاسہ ، اڈ پیا چھڈ کے وی تینوں جاں کتھے
صدقے تدھ دے دنیا لے رہی اے ، خالق یار دا ہونا سی ناں کتھے

واسطے رب دے

تینوں ویکھاں تے چڑھدے چاہ مینوں ، ساں نجھے دل میرے دے جانیاں وے
اڈے بھکھ تیرہ دا ناں سارا ، جدوں نین نال نین ملانیاں وے
ایہ تیریاں ای ساریاں برکتاں نیں ، ایہ تیریاں ای مہربانیاں وے
خالق یار دا معاف قصور ہووے ، پئی واسطے رب دے پانیاں وے

روبرو

جدوں یار میرے روبرو ہووے ، اوسے وقت مینوں ہوش آجاندی
فیر چڑھدی کس محبتاں دی ، میرے سارے گناہ بخشا جاندی
میں سمجھناواں میری عید ہوگئی ، میرے نین پیاسے رجا جاندی
خالق یار آون ہوئے عشق والے ، قدرت غیب تھیں پینگ چڑھا جاندی

رونا عمراں دا

جان لگیاں چمن بہار وچوں ، نہ پچھیا نہ بلایا ای
اکھاں ہر ویلے پیاں روندیاں نیں ، رونا عمراں دا پلے پایا ای
یاد ویں کینج بھلاں پیا کھل دا نیئں ، جیہا تیر وچھوڑے دا لایا ای
خالق یار تے ظلم کمان لگیاں ، ذرا پچھیڑیا ترس نہ آیا ای

ساڈے یار

جا خط کیتا تینوں الوداع ، ساڈے یار نوں ساڈا اسلام آکھیں
آکھیں چاہن والے تیرے آکھدے سن ، ہو چلیا کام تمام آکھیں
آکھیں آخری دماں تے جند آئی ، گل کھول کے تے سرعام آکھیں
خالق یار چل چلیئے دلیس دے ول ، سچے رب دالے گے نام آکھیں

حسن والیا

تینوں ویکھ کے توبہ ترور سٹی ، حسن والیا ایدھر خیال تے کر
اسیں تیرے نال پیار جے کرنیں آں ، اللہ واسطے توں ساڈے نال تے کر
پیا انگلاں اتے نچانائیں ، بہوتا نیئں لے ترس روال تے کر
خالق یار بازار اتی ایہ فانی ، جیوندیاں جیوندیاں کوئی سوال تے کر

سدھا تیر

انج حق نبھائی دہ دوستی دا ، جیویں سجناں توڑ نبھایا ای
سدھا تیر کلیجڑے مار کے تے ، میرا خون سریروں وگایا ای
یاد رکھاں دا تیریاں نیکیاں نوں ، جیہڑا میرے تے کرم کمایا ای
لوک گل بناندے نیں لگ پچھے ، خالق یار دا چیتا نہ آیا ای

تیری کیمیا گری

تیری کیمیا گری توں جاں صدقے، مینوں عشقدی کٹھٹھی وچ کاڑھیا ای
لکیو نیل جمیل جیہا لا کے تے، انگ انگ اتے رنگ چاہڑیا ای
تیرے در توں بیلیا جاں کیھتے، کدہرے جان والا ورقہ پاڑیا ای
خالق یار نوں لمیاں پا کے تے، اتے چیڑھ کے پیا لتاڑیا ای

سودا سچ دا

سودا سچ دا تولنا بہت اوکھا، ہر کوئی حق دے اتے کھلو نائیں
بول تول نہ ونڈ نوں جان دالے، جدے دل دماغ وچہ لو نائیں
طالب حق سرکار دا نئیں جیہڑا، جکی عشق والی آیوس جھو نائیں
خالق یار گل آپ سرکار دی کر، اوتھاں والیاں نوں سسی رونائیں

میرے پیاریا

تینوں میرے پیاریا کی ہویا، ساتھوں کاس واتے دور رہنیں
تینوں کس نے سبق پڑھایا اے، نال عصیاں دے بھرپور رہنیں
اوتے رانیاں نیتوں کانیاں تے، یاد جنہاں دی وچ مخمور رہنیں
خالق یار وسار کے بیلیاں نوں، کدے عشق اندر چور چور رہنیں

کیہڑیاں

گل اک تے راز دی سن جائیں، تیرے نال بڑیاں گلاں رہندیاں نی
سانوں کس گناہوں وساریا ای، کول کیہڑیاں رانیاں بہندیاں نی
سچے دل تھیں معافیاں دے مینوں، ہلاں رو رو اکھیاں لیندیاں نی
خالق یار وصال تاں یاد آوندا اے، جدوں ہجر مصیبتاں پیندیاں نی

صدراں

میریاں رج کے صدراں لتھیاں نئیں، نئیں رج کے تیرے کول بہن ہویا
مینوں رج کے موقعہ لبھیا نئیں، مونہوں رج کے کجھ نئیں کہن ہویا
تحفہ کوئی رومال کوئی یادگری، نئیں کوئی دین ہویا نئیں کوئی لین ہویا
خالق یار پریت نبھا چھوڑی، کیتی گل تھیں پچھاں نئیں رہن ہویا

کدے اووی

کدے اووی تے ویلے آونے نیں، رج رج کے تے گلاں ہون دیاں
راتاں لمیاں تان کے تے، رل مل سہیلیاں سون دیاں
گلے شکوے سن سن گال لاوے، رج رج کے اکھیاں رون دیاں
خالق یار او عشق پیار سیتی، چکیاں اٹھ سویرے جھون دیاں

میرے بیلیا

میرے نال نئیں سی کدے انج ہوئی، میرے بیلیا جیویں کرائی اے توں
لکھ گلیاں دے لکھ جان دے نئیں، چنگی پھڑ کے چھج بوائی اے توں
سچے ہیریاں دی انمول قیمت، آپیں سوچ لے جیہڑی پوائی اے توں
خالق یار نوں چھڈ کے ادھ اندر، جیہڑی بنی سی گل گوائی اے توں

بڑیاں

بڑیاں خوشیاں تے بڑیاں نال چاہواں، گل پھلاں دا ہار پوایا ای
مینوں آپلے دیس بیٹھا کے تے، چھم چھم اکھیوں نیر وگایا ای
معاف اجے وی نئیں خطا ہوئی کوئی، تیرے پیراں نوں ہتھ لوایا ای
خالق یار بنا کے دیوانہ، گلی گلی طواف کرایا ای

آپیں سکھاں دی نیندرے سوؤں رگیوں، سانوں دکھاں دیو چہ پھسا کے تے
آپیں بیٹھ کنارے تے لیں موجاں، سانوں ڈونگے دریا وچ لا کے تے
دعویدار محبتاں تیریاں دے، بیٹھے دنیا تھیں چت چا کے تے
خالق یار خداداواسطہ ای، مار نہ تڑپا تڑپا کے تے

دعویٰ یقین

بانہہ کڈھ کے تے تینوں آکھیا سی، آئیوں آپ نہ آئی تصویر تیری
میرے دل دی ریجھ نئیں ہوئی پوری، دوری سہن نئیں ہوندی پیر تیری
پنج ست روپیئے ای لگ دے سن، منگی نئیں سی کوئی جاگیر تیری
خالق یار ہن آئیوں تے کی آئیوں، جدوں مر گئی رانجھنا ہیر تیری

جیویں کی سی

رکھ تیرے دیدار دی لے آندا، جیویں کی سی مکھ وکھا سڑدوں
تیرے دراتوں خالی نہ آؤندا، بک بھر کے تے خیر پا سڑدوں
دل کھول کے تینوں دعا دیندا، لا کے دنیا دے سارے لا سڑدوں
خالق یار نہ بھکھ تریہہ رہندی، جے تے سوہنیاں کرم کما سڑدوں

میں تے توں

اک میں خطا تے کر بیٹھا، دوجا توں وی تے گنہگار اے ناں
اک میں اصرار تے کر بیٹھا، دوجا توں وی تے ذمہ دار اے ناں
لنگ گئی اڈیک وچ عید میری، کیتا توں وی تے انتظار اے ناں
بناں عاشقاں دے خالق یار میاں، بالکل معشوق بے کار اے ناں

ساری رات دلیلاں وچہ لنگ جاندی، سارا دن اڈیک اڈیک کے تے
تینوں فیر وی نئیں قیاس آؤندا، مر چلیا واں چیک چیک کے تے
تیرے دلیس نوں جاندا اے راہ کیہڑا، لیکاں ویکھیندا واں لیک لیک کے تے
خالق یار خداداواسطہ ای، مار نہ دھریک دھریک کے تے

بھراواں دا وچھوڑا

ٹر جیہناں بھراواں دے بھائی جاون، سدھ بدھ کجھ اوناں نوں آوندی نئیں
پا ویں لکھ تسلیاں پئے دیئے، گل دل نوں کوئی سکھاوندی نئیں
روگ عمراں دا مرضاں لگ جاون، اٹھے پہر فیر چینا جاوندی نئیں
خالق یار جدائیاں دی واٹ لمبیں، گھڑی پل وچہ پند مکاوندی نئیں

بھل گئے او

ہن خواب خیالاں وچہ لبھدے او، محفل گرم بازاراں نوں بھل گئے او
نت کہندے ساؤ نت پئے آوساں گئے، کیتے قول اقراراں نوں بھل گئے او
کیہڑیاں نویاں نال لگائیاں جے، ساڈے مہر پیاراں نوں بھل گئے او
سچ دس دلیو خالق یار کاہنوں، اوناں موج بہاراں نوں بھل گئے او

ماہی

مینوں ٹھرک لبس تیرے دیدار دالاے، ہو کے سامنے مکھ وکھا ماہی
نہ بھیوں تے مرجاں دی ہیں، نہ فرقتاں وچہ جلا ماہی
میرے سوہنیاں دے من لے میری، میریاں کیتیاں تے مٹی پا ماہی
خالق یار عزیبی بہوں عاجز، کجھ خوف خدا دا کھا ماہی

بیت

ج۔ جان جوانی دی ہوئی قربانی ، میرے سوہنیاں تیرے دیدار واتے
نچھاں چاریاں ہو مہینوال گیا ، بس بس جی آپ سرکار واتے
دیس چھڈ کے آیا پردیس اندر ، بھیس بدلیا الیس پیار واتے
پچھاں وطناں ول مہار موڑاں ، خالق یار ہینے عاشق زار واتے

ذ۔ ذرا نئیں سوہنیاں ترس تینوں ، اسیں تدھ پچھے اوازار ہوئے
کاہر باہر پر دار وسار کے تے ، حاضر وچہ تیرے دربار ہوئے
عین ویلے سر ہو جواب گیا ، جدوں سمجھیا صحیح بیکار ہوئے
خالق یار ایہ ملے غلامیاں دے ، ڈیرے انت چناں تھئیں پار ہوئے

ذ۔ ذرا نئیں آوندا ترس تینوں ، اسیں گیت تیرے نت گاوندے آں
کدے گلے تے شکوے نئیں کیتے ، اسیں لگیاں توڑ نبھاوندے آں
خبرے یاد وی ہے کہ نئیں تینوں ، کیہڑی گل پچھے ماراں کھاوندے آں
خالق یار انکار دی نئیں جرأت ، تیری ہاں وچہ ہاں ملاوندے آں

ر۔ راہ اندر بہن والیا وے ، کدے میریاں یاراں نوں ویکھیا ای
اکھاں سرمے بھریاں آپ دیاں ، کرے حسن سرکاراں نوں ویکھیا ای
گل دس وی کوئی پیاریاں دی ، کرے تیز رفتاراں نوں ویکھیا ای
خالق یار مسکین نوں چین آوے ، باغ وچ بہاراں نوں ویکھیا ای

س۔ سوہنیاں سخن زبان تھئیں کر ، بول سننے نوں دل چاہوندا اے
دن رات فراق دے وچ رو رو ، گیت تیری پریت دے گاوندا اے
آکھے جان تھئیں میں قربان اوہدے ، تینوں ترس رتا وی نہ آوندا اے
خالق یار خون لوکاں دے پین والا ، گن گن کے تے بدلے پاوندا اے

س۔ سوہنیاں نیں بہوں تنگ کیتا ، کسے ویلے وی چین نئیں لین دیندے
درنکلدیاں ای کر لین، قالو ، بالکا ...

شرع والیو وے کرلو چارے ، کیونکہ تازہ ایمان نئیں رہن دیندے
خالق یار نیں خبراں سنیاں نیں ، انا الحق وی تسیں نئیں کہن دیندے

س۔ سارے ای اکھیاں لاوندے نیں ، دوروں کردا بس سلام آں میں
نہ کافراں وچ نہ مومناں وچہ ، نہ صبح تے نہ ای شام آں میں
پاویں خاصاں وچوں اک خاص سمجھو ، پاویں عاماں وچوں اک عام آں میں
خالق یار دد کار نہ در اتوں ، تیری خاک دا بس غلام آں میں

س۔ سانولے رنگ دے ماہیا وے ، تیرے باجھ کوئی ساڈا ٹھکانا نئیں
ساڈا مرن تے جین اے نال تیرے ، تینوں چھڈ کے نے کرے جاونا نئیں
جنے دل ای ظلم جفا کرے ، اساں واپسی ضعف بہو نچاونا نئیں
سدا رہو راضی خالق یار میاں ، اساں روز جہان لتے آونا نئیں

ش۔ شرع شریعت دے چھڈ مسلے ، میاں گل کوئی یار دے یار دی کر
تن من وچ جو تسا جاوے ، ایسے مزے تے ایسے پیار دی کر
بے شک میں جان بحق ہو جاں ، بے شک اور ار تے پار دی کر
خالق یار ہوندی اے گل کرنے لئی ، جے تے کرنی آں تے کسے کار دی کر

ص۔ صبر نئیں آوندا باہجہ تیرے ، تک تک راہوں تینوں تھک گیاں
توں آوندا مکھ وکھاوندا آ نئیں ، نالے اکھاں وچ اریاں پک گیاں
دس کی کراں ہن کنج مراں ، ٹھاک ٹھاک سہیلیاں اک گیاں
خالق یار میاں کوئی سار ناہیوں اج ہو کے تے نکو نک گیاں

ض۔ ضد میں کر کے کی لینا ایں ، جیویں آکھو جی صدقے جانی آں میں
آقا سر دے او تسیں بادشاہ وی ، توبہ امر تواڈا ٹھکرانی آں میں
وس تساں دے دلیو یا نہ دلیو ، دنے راتیں تواڈا ای کھانی آں میں
اِنَّکَ لَا تُخْلِفُ الْمِیْعَادْ ، خالق یار ایہ ورد لگانی آں میں

ظ۔ ظاہروی توں تے توں باطن، تیرے نال توں سوہنیاں جاں صدقے
کافر لوک جہیڑے تینوں من دے نئیں، دم دم تیرے گیت گاں صدقے
دن حشر دے اپنے وچہ قدمیں، دے سٹریں او سوہنیاں تھاں صدقے
خالق یار گنوار دی سن لویں، گنہگار بندہ عاجز ہاں صدقے

ع۔ عشق اوجنہاں نوں لگیا اے، گلاں سہندیاں سہندیاں سہہ گیاں
اوتکن نہ کچیاں پلیاں نوں، رتبے لیندیاں لیندیاں لے گیاں
دساں کی جے کربلا ہوئی، ندیاں وہندیاں وہندیاں وہہ گیاں
خالق یار اوامام دے غم اندر، ہنجو وہندیاں وہندیاں وہہ گیاں

ف۔ فراق تیرے سینہ چاک کیتا، ہو چلیا ہلاک بے باک ماہی
اکوار تے آ و کھا چہرا، پیا آکھدا تیرا مشتاق ماہی
توں پاک تے میں ناپاک ای سہی، کر کرم تے کر دے پاک ماہی
خالق یار ور گے گنہگاراں نوں، نصیب کر مدینے دی خاک ماہی

ک۔ کدھر اج جاں غریب عاجز، اکو یار سی او بھی وسار گیا
چار کنیاں تے دو ہتھ خالی، سینے تیر جدائیاں دے مار گیا
کدے جاں اودھر کدے پاں اودھر، واہ واہ تسی سی کھیڈ کھلار گیا
میل ہون دے نال نصیباں دے، خالق یار سب نشے اتار گیا

گ۔ گور اندر سبھے یاد رہین، جو جو کیتیاں نی میرے نال ماہی
اکھاں ناز بھریاں نخرے ستانے، دکھری جگ توں تیری اے چال ماہی
رنگ سانولا دھدھیا لنک وناں، سجے ہتھ دے وچہ رومال ماہی
کوئی نئیں انکار اعتبار ہووے، خالق یار نوکر ہزار سال ماہی

گ۔ گلی محبوب دی بہت سوہنی، اوس گلی دا میں خاکروب ہوواں
دن رات روشنائی ہوندی جاواں، جن سورج ہوواں نہ غروب ہوواں

٥٥ ٥٥

جدھر ویکھے اومیں ای نظر آواں، مشرق مغرب شمال جنوب ہوواں
خالق یار تمنا اے ایہ میری، کملی والے دا خاص محبوب ہوواں

ل۔ لعل ہائے بے مثال میرا، مینوں حال تکیں کر بے حال گیا
جا کلیاں کوٹھیاں ملیاں سو، مینوں لے کے تے نئیں نال گیا
او سے ویلڑے دی ہئی رووتی آں، جس ویلڑے کر کنگال گیا
ہتھ رب دے من مہار میری، خالق یار واٹی ہو کمال گیا

و۔ وطناں وال پوا واگاں، میرے شاہسوار پیاریا وے
اکوار فیر وصل دی رات آوے، شاندار میں پلنگ سنواریا وے
تیرے رج کے نئیں دیدار کیتے، تیریاں فرقتاں نیں ڈاہڈا ماریا وے
خالق یار جی وچہ مصیبتاں دے، پیا رب دا شکر گزاریا وے

ب۔ بس بے قدر الیس میری، میرا بنیاں کم وگاڑیا ای
پتہ لگ گیا تیریاں ٹھگیاں دا، جہیڑا الگیاں نوں سر چاڑیا ای
جرے طعنے زمانے دے تدھ واتے، کوئی میرا دی کم سنواریا ای
خالق یار نئیں کدے وسا کھاہدا، جا وچ بلیکھیاں دے ماریا ای

کھ۔ کھری ہوندی گل عاشقاں دی، اک سوئی جناں دی دل یاوندے نئیں
سدھی چھال جناں دے وچ مارن، بالکل مرنوں او گھبراوندے نئیں
ٹھوٹھا بھڑ کے منگن دیدار واتے، جا کے بوہے دے اتے شرماوندے نئیں
خالق یار گزار دے رات جنگل، خوف کسے بلا دا کھاوندے نئیں

چھ۔ چھال جناں دیو وچ ماری، سوہنی رب دا نام چتار کے تے
جاواں یار دلدار دی دید پاواں، چھیتی بلاں گجاوے مار کے تے
لے چل چھیتی لے چل چھیتی، آکھے گھڑے نوں فیر للکار کے تے
خالق یار سوہنی انتظار اندر، مہینوال اج بازیاں ہار کے تے

٥٥ ٥٥ ٥٥

ٹھ ۔ تھک گیاں تک تک راہواں، توں اجے وی بیلیا آیا نہ
کجھ دس جانداں بے دوستی نوں، توں پرت کے تے پھیرا پایا نہ
دکھاں درداں دے وچہ لال ترلے، توں سوہنیاں کرم کمایا نہ
ہوئے بہہ رہیوں خالق یار ہوئے، میں اجے وی تینوں بھلایا نہ

ڈ ۔ ڈھل جانا کم عاشقاں دا، گھمن گھیر نیئیں ہنیر غبار وہندے
کچے گھڑے نیئیں ویکھدے شوہ خونی، قسم رب دی عشق پیار وہندے
وہندے ازلاں تقیں جیہڑی لائی ہوئی لے، جبرے جبر سے وہندے بار بار ہندے
خالق یار نیئیں ویکھدے پچھلیاں نوں، پیئے اگلی موج بہار وہندے

رباعیات

کُلی سستی تھل وِل نسی، رکھ کے سک بڑی
ہو سودائی کوک دوہائی، یار دے غم میں پھڑی
ہوٹھ نیں سکے سیاہ نیں مکے، کر دلیری بڑی
خالق یار پرواہ کیہی، وچ وے سوہنی لڑی

چنگلے چنگلے عشق نیں رنگے، زور آور سترانے
سجن نویں گول نہ رویں، لگن بہت سیانے
عشق لگے تے پیا دسے، پاویں ہون انجانے
خالق یارا قیدی عشق دے، وڑ گئے نیں بت خانے

عشق دی رمز بہتا اے ڈاہڈی، جنہوں وی لوے لہر
اپنا ہووے بیگانہ ہووے، تکدے نا ہیوں دیر
ہتھ اٹھا منگو دعا، نوے نہ ڈاہڈا قہر
خالق یار گھڑی دو پل دا تے، کرے توں وی سیر

تے راہے چڑھی
تے ڈاہڈی سڑی
رہی سی اڑی
عشقے دی کہڑی
کرکے دیوانے
نین پرانے
درد لگانے
نین ملانے
ویکھے نہ دوپہر
سمجھن خیر
عشق دے شہر
اٹھے ای پہر

پُھوں پُھوں کردے پھرن ہزاراں، کوئی کوئی وچوں بھیندا
تڑپ تڑپ بھر کے نیزے تے چڑھ کے، جیہڑا ورق نوں سیندا
بازو کپا کے مشک روڑا کے، ہووے نہ بے نیندا
خالق یارا اولا کے بازی، جو نوش پیالہ پیندا
کلمہ کلی سسی چلی، ڈھونڈھن کیچم ماہی
روندی تے کرلاندی پھردی، پاندی کوک دوہائی
چھاں نہ پانی مشکل کہانی، جان لباں تے آئی
وچ تھلاں دے خالق یارا، مرگئی آتر ہائی
ڈھول نیئیں بھلنے ڈھول سجن دے، گئے جاندی وار سنا کے
او دھیار دے مولا جانے، پئے وہندے ساں نین ملا کے
وصل دی نقل اصل جدائی، توں وی تک کھاں تڑیاں کھا کے
زندگی رہی تے خالق یارا، فیر ملاں دے آ کے
دُنیا اتے کجھ نیئیں بھاندا، ریجھاں عشق تیرے دیاں چلیاں
چھیتی چھیتی ونج کدائش، آس تیری وچ کھلیاں
کنھوں لوڑیں دا نور پیشانی، دکھن تیرے دیاں گلیاں
خالق یارا کسے اتوں وی نیئیں تقدیراں ٹلیاں
نیئیں پیہڑیدی ڈھوئی نہ کوئی، مارن لوکی طعنے
کدھر جاواں حال سناواں، کوئی نہ دلیدی جانے
اکو دلبر دردی میرا، اوہی کر گیا بہانے
خالق یارا ایسے واتے، ہوئے اسیں نمانے
عشق کمال سیال نیئیں وہندا، نیئیں وہندا اوروڑا
بے سوادی نری بربادی، تمے وانگر کوڑا

رہندا اجیندا
رہندا اجیندا
رہندا اجیندا
رہندا اجیندا
جھوٹا نیئیں کائی
تے حال سودائی
بے ہوشی چھائی
او آدم جائی
بلیاں ہلا کے
سامنے بہا کے
ہولے جا کے
جھپھیاں پا کے
ہو گئیں جھلیاں
تے راہواں ملیاں
ہائے چھٹ چلیاں
لبس دے تسلیاں
بنھ نشانے
سب بیگانے
اللہ جانے
وچہ زمانے
رہندا اے سوڑا
تے زہر موہرا

دنیا ساری ڈردی ماری، کلم کلا انموڑا   اودے وچھوڑا
خالق یارا آ وچہ تھلاں دے، کسی ہنوں جوڑا   لے گڈھ نچوڑا
سجن دی جدائی دے اندر، چڑھے کس بخار   تے مارو مار
کون لیاوے کھرم کماوے، کیہڑا خدمتگار   میرا دلدار
جاں بتاوے میریاں گلاں، ہئیں بڑا دکھیار   ہو یا لاچار
خالق یارا آ کرے چارا، چک کے اپنا بھار   لنگ جا پار
تیری یاد بھلاواں کیویں، جند توں میری جان   قسم قرآن
ماریا ای تیر کلیجے اتے، تے ٹرگیوں کیہڑے جہان   میں قربان
کوئی سدھ بدھ نئیں آوندی، کوئی دسیا ناہیوں نشان   او عمر انجان
خالق یارا ایہ باغ نگارا، ایہ دنیا کوڑ مکان   سمجھ نادان
سجناں آ وے چھیتی چھیتی، تینوں کول بٹھاواں   حال سناواں
چھیڑ کے اگلے پچھلے قصے، دل دی اگ بجھاواں   دور بلاواں
ایہ دنیا دے سامنے ، گھٹ گھٹ تیرا ناواں   سینے لاواں
دفتر نامہ خالق یارا آ، سارا ای کھول دکھاواں   نہ شرماواں
دے گئے چوبرا جہرن نوں، دلبر یار پیارے   جاندی وارے
اگے جدائیاں گلوں لائیاں، چھڈے محل چبارے   ہار سنگارے
جھوٹ نئیں سننے والیو، سوز سجن دا مارے   بجنت نگارے
خالق یار آ پرویز نوں، آکھیں نہ نامہ پاڑے   سمجھ اشارے
عشقے مار سودائی کیتا، کھل گئی تیر اندازی   علکتب قاضی
عاشق تے شہید وکھرے، وکھرے ہون دے غازی   ربدے نمازی
پا مسلے ہوگئے اکلے، یار نوں کردے راضی   تیرے حجازی
خالق یار کس نے جوڑے، ہردم روّے دی تازی   عشق دی بازی

جاں منگیں تے نئیں انکاری، نئیں کوئی عذر بہانے   میریئے جانیں
تیری خاطر لکھاں عاشق، رل کے ہوئے دیوانے   میریئے جانیں
نہ منیں تے مرضی تیری، توں شمع تے اسیں پروانے   میریئے جانیں
خالق یار تائیں پچھ کدائیں، جیہڑا رمزاں جانے   میریئے جانیں
یاراں باہجھ بازار نکارہ، یار ملن دکھ جاون   خوشیاں آون
تلے ماڑے نگن پیارے، باغ کلیاں کھل جاون   بہار لیاون
ڈالی ڈالی کرماں والی، خوشبوواں چو نمبر پاون   جی بہلاون
خالق یار وائی منّنے والے، کدے ہار نہ کھاون   جت اکی جاون
بے خبری وچہ پئے وچھوڑے، رہ گئی ادھ وچہ یاری   میں قسمت ماری
کتھوں ڈھونڈاں تے کیتھے جاواں، دسے نہ شکل وچاری   ہی لے لاچار کی
چپہ چپہ جہان دا ڈٹھا، تے نالے جنگل بار کی   پیئے وار و وار کی
سجناں باجھوں خالق یارا، کسے وی ناہیوں کاری   ایہ دنیا ساری
سجن ٹر گئے دور دراڈے، ایہ کوٹھے ایہ تھم   نے کیہڑے کم
بادشاہی تیری اندر، میں ایویں ای پیاساں جم   چوفیرے غم
ہجر جدائیاں میرے واتے آئیاں، لین نئیں دیندیاں دم   سکاندیاں جم
خالق یارا دل میرے تے، ہوئے زخم اتے زخم   خدا دی قسم
تھنے نہ غریب دا ترلا، میں یار نوں ٹریاں چاداں   نال بلاواں
کوٹھے تے چڑھ ہولی ہولی، پوہڑیاں ڈھلدی آواں   پی کر لاواں
ہجر اوہدے نیں مار مکایا، لکھ لکھ چٹھیاں پاواں   نکلن ہواواں
خالق یار آ آوے جانی، میں گیت پریت دے گاواں   وارنے جاواں
گل کی دساں دل من دا نیئں، میں یار نوں ٹریاں چاداں   نال بلاواں
گل کی دساں دل من دا نیئں، اوئے خوئے لٹ لیا یار دے یاراں   تے مہر پیاراں
عجب نرالی لے چال اوناں دی، تے دند کلی اناراں   جیوں وچہ گلزاراں

کدے کڈھ کے موہنوں باہر کھلوواں، کدے اندروں جھاتیاں ماراں — تے عجب بہاراں
خالق یار آ تن من سارا، ہے ئے آکھن تے پیا واراں — دلوں نہ ہاراں
پیراں وچ حرکت ٹھہراں کیویں، تن من ہتھ وِتا تیرے — دل دلیرے
پھانسی نوں پیا پھڑکن آکھاں ہائے خائے وچ گئے گھیرے — چار چوفیرے
تیرا آکھنا تے میرا مننا اے، ہور کی اہدل اگھیرے — ساتھی میرے
خالق یار تھیں نہیں انکار ہوندا، اجڑن پاویں ڈیرے — وسدے ویڑے
جیوں آئیاں توں لکھ لکھ واری، میں منجی کھتے ڈھاواں — یار بہاواں
دل تھیں چیز کوئی ہور نہیں چنگی، میں او وہا کڈھ وکھاواں — ڈھل نہ لاواں
اندر یار تے آلفت باہر، آواں تے لگدے جاواں — پیر مناواں
منیں جے اج خالق یارا، میں کھیلی کھل بخشاواں — دور بلاواں
چاندیاں لے گئے رونق ساری، بھیٹی پھیراں بھاری — او میں وچاری
ہوراں دے ہاسے کی کرن دلاسے، لگ گئی عشق بیماری — کسے نہ کاری
حرص دی ٹھہنی اجے وی تازہ، او تازہ شوق دیداری — واہ واہ یاری
خالق یار آ دوس نہیں کوئی، او جُتے میں ہاری — سو سو واری
تک تک جیواں یار سجن نوں، توبہ دساں کی بات — گر گیا مات
چشم سنہری تے پیندی لہرای، چہرا حسن سوغات — چاندنی رات
دیدنوں ترسن نوری ناری، وِچ عاشق پری جنات — ربدی ذات
خالق یار وی صدقے اوہدے، لنگ جائے پل صراط — ملے نجات
سجن ٹر گئے چھوڑ کے مینوں، دل نوں لگ گیا جھورا — ماس نوں کھورا
کھلی بیماری رنگ وساری، ہڈاں وچوں سکیا شورا — تے خالی کٹورا
سہاں پیراں نوں ستے غیراں، وخت پیہ گیا دوہرا — پیا چھجے لوہرا
خالق یار وہار میں تیرے، گیت ہی گاواں اوہرا — بھل گیا بھوہرا

سجن ٹر گئے چھوڑ کے نگری، پیہر گئے ہائے وچھوڑے — بہت کی تھوڑے
لوکو وے میرے یار نوں روکو، تیز چلا دیو گھوڑے — مینوں نہ چھوڑے
عشق دا مارا لوڑے دا سہارا، ویری مارن در روڑے — متے دم توڑے
خالق یارا درد کی کہیڑا، جہیڑا ادھ وچوں موڑے — ہتھ ہتھ جوڑے
عشق تیرا وجود وچ رچیا، ویکھ لے آ کے لوں لوں — کردا چوں چوں
چنگیاڑے چھبن عشق تیرے دے، شور پاندے شوں شوں — کردے توں توں
عشق وہد لوے ہر دم جیوے، ورد جدا ہوں ہوں — کردا جوں جوں
ورد وظیفے خالق یارا، ویکھ گونا گوں گوں — کردے گوں گوں
جدائی تیری وچ میں سجناں، سک کے ہو گئی تنگ — تے جالنوں تنگ
آہ ظالم عشق تیرے دا، تیر گیا وجودوں لنگ — تے دکھیا انگ
آخری دماں تے جندڑی اپڑی، چڑھیا خونی رنگ — چھڑ گئی جنگ
خالق یار آ تڑف تڑف کے، اڈ گئی وانگ پتنگ — تے چھٹیا سنگ
یار دا درشن سوکھا نائیں، نائیں سوکھا ایہ دستور — تے لین سر در
ٹکر ٹکر ٹکڑے ہونا پیندا اے، لوں لوں ہوندا اے چور — تے دھار منصور
چھوٹے موٹے ساک انگ سارے، ہو جاندے نیں دور — تے سمجھ ضرور
خالق یار ہو جاسی ہیفے، جے ہو یا منظور — تے فانی پور
عاشق جان تلی تے دھرکے، مگر معشوق دے جاندے — تے رولا پاندے
تکدے نائیں ٹبے ٹوئے، جاندے دوڑ دھماندے — تے شور مچاندے
آشنا ہو دے باپ ماہ ہو دے، بھید نہیں مول چھپاندے — تے کھول وکھاندے
خالق یار گئی تیرے وہار، گیت پریت دے گاندے — تے نین ملاندے
لہہ عشق دی جنہوں لگے، سک ہو جاندے نے کانے — او پھرن دیوانے
دل نہ ٹہاون یار ول جاون، پئے مارن لوکی طعنے — او سخت نشانے

روڑے مارن حق چتارن، کھاون تلیاں وچہ پھانے
خالق یار تیار ای رہندے، نیئں وسہندے سمے سہانے
عشق دا روگ جنہوں لگے، نہ چھڈے ہوش ٹھکانے
کلم کلا پھر دا جھلا، نہ کسے نوں جانے
صوفی صافی پھڑ گئے یارو، لے جائے ول میخانے
خالق یارا پھاہ لیندا ای، سٹ حسن دے دانے
ڈونگے عقل فکر پئے مردے، پھر دا کھلے میدان
ہار نہ کھاوے جت وکھاوے، جدوں آوے امتحان
پاندا وچہ صندوق دے، نیئں وسہندا عمر انجان
منناں پوے دا خالق یارا، توڑے مان تران
سجن ٹر گئے کالیں باگیں، سمجھ کے تے کم ذات
سامنے دسدی جت او ناں دی، ہوئی اساں دی مات
مولا میر آسرے تیرے، من لویں اک بات
خالق یار نوں میل کدائیں، کر دے ہری برات
اک بخت نیں سخت لیس ماندہ، دوجی سستی طاری
شرماں کھاواں نہ بتاواں، چپ پریم بیمار کی
چلن لگاں تے ٹھیہے مداسہ، میرے ناں توں پند بھاری
سدھ بدھ رہی نیئں خالق یارا، عشقے نیں مت ماری
آون آون جھوٹے لارے، او گزر گیاں دوپہراں
سجناں قول نہ پورے کیتے، دتا ساتھ نیئں پیراں
رونق بیلے جی ہولا میلے، ہو دن عشق دے شہراں
خالق یار بتا دے مینوں، او کناں کو چر ٹھہراں

او شمع پروانے
او لیف سرہانے
کردا اے پانے
او غیر بیگانے
او جام پلانے
السے ای بہانے
ایہ عشق جوان
ایہ عشق جوان
ایہ عشق جوان
ایہ عشق جوان
ایہ عشق جوان
پیہر گئی رات
پیہر گئی رات
پیہر گئی رات
پیہر گئی رات
میں چلنوں عاری
میں چلنوں عاری
میں چلنوں عاری
میں چلنوں عاری
ستے ای خیراں
ستے ای خیراں
ستے ای خیراں
ستے ای خیراں

نوں نیئں بھلنے ڈھول سجن دے، پئے مر مر کے یاد آون
کر دیندے نیں مست نیناں نوں، جد الست دے راز جگاون
واہ خدائی اے سوز جدائی، دے گوہڑے بادل چھاون
عشق بیپار دریاں خالق یارا، کوئی ورلے رمزاں پاون
ناں تیرا نہ لے لے تھکاں، پڑھ پڑھ ہوئی فقیراں
چھڈ دتی تیرے آسرے تے، پھڑلے دور دلگیراں
بے نظیر کراماتاں تیریاں نیں، توڑ دی سٹے زنجیراں
خالق یارا حشر دہیاڑے، سب معاف ہوون تقصیراں
اڈ گئے بھولے بھالے پنچھی، ٹٹ گیاں زنجیراں
مڑ آون دی آس نہ کوئی، نہ آئیاں ستیاں ہیراں
سوچی سوچ بلوچ بلوچی، چھڑی جنگ حقیراں
خالق یارا کرے چارا شیئے، لبھیاں ایہ تصویراں
دگ لے میاں وارانے تیری، اسیں تینوں نیئں آندے
چنگی مندی سر تیرے تے، بھار ذرا نیئں پاندے
امتحان توں لگے چنگے دتے، اگوں نیئں او آزماندے
خالق یارا سمجھ کدائیں، گیت سچی پریت دے گاندے
ہنڈ رہے وچ تیرے جیوں پلے، تیرے بناں سمیٹر الکھوے
عشق تیرے نیں مار مکایا، پیا چیٹے چیٹے دل ڈولے
رگاں اندر نکلیاں اگاں، اٹھن رنگ برنگے شعلے
خالق یارا چھوڑ نہ جاویں، لوں لوں موہوں بولے
عاشق جان تلی تے دھر کے، عشق دے رستے ٹردے
تکدے ناہیں ٹبے ٹوئے، کدے اٹھدے تے کدے بہندے

جی بہلاون
جی بہلاون
جی بہلاون
جی بہلاون
او مرشد میراں
او مرشد میراں
او مرشد میراں
او مرشد میراں
او مرشد میراں
ختم اسیراں
ختم اسیراں
ختم اسیراں
ختم اسیراں
ایہ اوں پیے چاندے
ایہ اوں پیے چاندے
ایہ اوں پیے چاندے
ایہ اوں پیے چاندے
نہ ہو ہوے
نہ ہو ہوے
نہ ہو ہوے
نہ ہو ہوے
دکھ سکھ سہندے
دکھ سکھ سہندے
دکھ سکھ سہندے

آشنا ہووے یار ماہ ہووے، مت مول نئیں لیندے
خالق یار قیدی عشق دے، سدا سلامت رہندے
عاشق جان تلی تے دھر کے، صبر پیالہ پیندے
تکدے نائیں ڈھے ہوئے، پدھرے کر چھڈ دیندے
آشنا ہووے یار ماہ ہووے، کن نہ مول دھریندے
خالق یارا دکھ سکھ جر کے، زخمی ٹانکے سیندے
شیشیاں آکے ویکھے آپیں، عشق تیرے دے تانبے
موڑ گئے مونہوں ساک انگ سارے، ویکھ کسے نئیں سانبے
کوئی نئیں سن دا کوک فریاداں، جیہے بھر کے نے چھانبے
ماراں ڈھائیں خالق یارا، عرش فرش سن کانبے
کھیل تماشے بھل گئے سارے، یار نظری نہ آوے
ہوراں دے ہاسے کی کرن دلاسے، چوسرا ہڈیاں کھاوے
من دا دردی بن کے سوہنا، چیچ چیچ کوئی لیاوے
خالق یار پیا بیٹھ کے گوشے، ستے پنتھ جگاوے
الف دا سبق جنہاں پکایا، او "ب" دی طرف نئیں جاندے
دل مدینے روشن سینے، یار وا درشن پاندے
اج بن دے وج فقیر حی، تے خودی دا بھیٹ گواندے
خالق یار آ بیٹھ کے ہوئے، ہے گیت پریت دے گاندے
بھلی گلی اے یار سجن دی، کہندے وی اوہدے پیارے
جہیڑا جاوے اوس دے اندر، اودا ای جند وارے
چار چوفیرے روشنی، در و دیوار چبارے
خالق یار دی وچ گلی دے، پھرے تے ٹھوکر مارے

دکھ سکھ سہندے
دکھ سکھ سہندے
دکھ سکھ سہندے
رہندے جیندے
رہندے جیندے
رہندے جیندے
رہندے جیندے
لگ گئے لاہنے
لگ گئے لاہنے
لگ گئے لاہنے
لگ گئے لاہنے
جان پئی جاوے
جان پئی جاوے
جان پئی جاوے
جان پئی جاوے
سیانے آندے
سیانے آندے
سیانے آندے
سیانے آندے
دین سہارے
عمر سنوارے
روشن سارے
تے نظارے

حسن اوہدے اتے حوراں عاشق، رب وی کرے پیار — تے بے شمار
چن سورج دے نالوں سوہنا، سوہنا او دلدار — گلے دا ہار
اوہدے جیہا سوہنا کوئی نئیں ہونا، باگاں وچ بہار — کھڑے گلزار
دنیا ساری وی ہے بیماری، بیٹھا ہو یا تیار — اے خالق یار
ڈاہڈی ماری ہجر وچھوڑا، جیوں سکیاں بھائیاں — تے موتاں آئیاں
عاشق وا تے ناگ پینڈا، بھل جائے سیج وچھائیاں — تے پھوڑیاں پائیاں
پھرے دیوانہ جیوں انجانا، جاناں تخت تے شاہیاں — تے گول گھمائیاں
خالق یارا او تکیہ تئی نے، رورو اکھاں گوائیاں — تے رب بچائیاں
توں سچا تیرے وعدے سچے، سچیاں تیریاں گلاں — میں پیا سلاں
نیت لئی میں تیرے پچھے، تیرے پچھے کھلا آں — مول نہ ہلاں
توں اعلیٰ تے میں مونہوں کالا، دیوانہ تے جھلاں — بہت ای اگلاں
خالق یار دل ایوا کردا، سنگ تواڈے رلاں — ئے وچ پلاں
روز دیہاڑی تیرے پچھے مینوں، کی دیندا ای ماہی — ایہ خدائی
اکو نعمت سن لو لوکو، میں اوہدے تھیں پائی — بے وفائی
کسے ویلے وی نظر نئیں آوندا، دیتا پیا گواہی — میں سودائی
خالق یارا وچ بلیکھے، میں کہانی اے پائی — سمجھ نئیں آئی
لگ دی او کھی تے ٹھنڈی سوکھی، بڑا ای چیر آزمایا — حساب میں لایا
عقل منداں نوں پچھن گیا، مسئلہ نئیں سمجھایا — سیس اے ہلایا
ڈونگی ریہز اے عشق ڈڈے دی، جنہاں عشق کمایا — راز ایہ پایا
بھل بھلیکھے خالق یارا، مصرعہ چا بنایا — فیر میں تایا
تا ہنگ سجندی وچ کلیجے، رہندی ہر دم رہندی — سانس نئیں لیندی
ٹر جا پچھے پچھے اوہدے، کہندی ہر دم کہندی — سانس نئیں لیندی

الیس دنیا دے دھکے توڑے، سہندی ہر دم سہندی
خالق یار آ راہ عشق دے، پیندی ہر دم پیندی
ٹر گئے بیلی ہِک خالی حویلی، ویکھ ویکھ کرلاواں
دسے نہ کوئی کھوج لشانی، گیاں پک نگاہواں
اٹھ اٹھ ڈگاں دوہتھڑ ٹے پیاں، کوکاں مار بلاواں
خالق یار آ راہی مسافر، ہے جاندے دین دعاواں
تیرے ورگا کوئی نئیں مینوں، میرے جیہے تینوں ہزار
ویکھے نیں میں نال نگاہواں، گئے نئیں ہوشکار
در تیرے تے میں وی آیا، منگتاں دے دیدار
خالق یار نئیں جانا خالی، لا دیئیں بیڑا پار
مولا بچے دا حشر دھیاڑے، دے کھاں کوئی گواہی
میں کہواں دا میر یا آقا، اوے میرا ماہی
ساری زندگی اینوں منیاں، عمر دی ایہہ کمائی
خالق یار آ اس ایسے وچہ، زندگی جا لنگائی
اک دھیاڑے بیٹھک تیری، ساری دنیا نالوں چنگی
نین سجائے سرے پائے، بیٹھ کے اتے منجھی
اک سرہاندی تے اک پواندی، بوتل نشے دی منگی
خالق یار کدے نئیں بھلدی، گھڑی پریم دی لنگی
نشہ پیار دا جہانوں ڈاڈھا، سو سنیاں کر اعتبار
لکھاں ادھ موئے عاشق ہوئے، چلے ہیچ مار و مار
جے تے صدق یقین ای پختہ، کھلا عشق بازار
خالق یار آ کو ہڑے عاشق، رہندے نے ادھ وشکار

سائنس نئیں لبھدی
سائنس نئیں لبھدی
تے نکلن آہواں
تک تک راہواں
سر تے باہواں
مر مر جاواں
ڈاراں دے ڈار
حسن دی مار
صرف اکوار
میں بدکار
جان بچائی
عمر بدا راہی
اج کم آئی
جھوٹ نئیں کائی
او دلدے سنگی
کیتی سی کنگی
تے رنگ برنگی
جاں کوئی تنگی
نہ سٹ وسار
چشم تلوار
نے کر بیمار
نئیں لگدے پار

نفس دلیدا ماران اوکھا، اوکھے نین ملانے
پھر متیراں پھر نا پیندا، پیندے چوغے پانے
سہتھ وچہ ٹھوٹھا گل وچ منکے، در در دھکے کھانے
خالق یار اج تکن دیوانے، پر وچوں ہوش ٹھکانے
عشق تماچے ماری جاندا، بچ جا توں پہلوانہ
اوہدے اگے ڈھانہ لگے، توں ایویں آکھیں میں جاناں
وڈے وڈے اس یار کے چھڈے، او بھر دا پیا دیوانہ
خالق یار پیا آکھے تینوں، سہتھ عشق دے گانہ
ہساں کھیڈاں دنیا جاری، اج عشق نیں کٹیاں
اج امداد نوں اپڑے کیہڑا، بھڑ قفس وچہ سٹیاں
تیرے باہجوں پلک نہ جیواں، آ او سجناں اچیاں
زور آوراں نے خالق یار آ، وانگ سسی دے لٹیاں
جا آکھیں میرے یار نوں، چھلیتی چھلیتی آوے
ہجر اوہدے نے مار مکایا، ٹھنڈ کلیجے پاوے
نئیں تے پڑیاں زہر دیاں، ہتھیں آن کھواوے
خالق یار آ غریباں اتے، نظر کرم فرماوے
ٹر گئیں کیہڑے دیس نوں، ساڈے لاکے اگ وجود
ماریا ای تیر کلیجے اتے، بھر کے وچ بارود
اسیں تے تکنھ نئیں لگدے تیرے، منزل توں مقصود
خالق یار کہ یار سوہنے تے، بھیجیا کر درود
کراں شکر خداوند تعالیٰ، میرا یار میرے نال ہووے
سکھاں وچہ حیاتی لنگ جائے باقی، کدے نہ ہوڑے ہووے

او درشن پانے
او کن وہانے
او نادو جانے
ایہہ لوک سیانے
او شیر جواناں
او شیر جواناں
او شیر جواناں
او شیر جواناں
لوں لوں دکھیا
سہتھ پاؤں جٹیا
حوصلہ ٹٹیا
تے بوٹا پٹیا
دیر نہ لاوے
تے مل جاوے
او کھنگ ٹکاوے
او نہ بھلاوے
او بے سود
او زہر آلود
او رب خوشنود
او لا محدود
دلدیاں کھوے
نہ دل ڈھوے

میں خریداں عشق دا سودا، او حسن دی ہٹی کھولے تے پورا توڑے
موج بہاراں خالق یارا، گاواں پریم دے ٹھولے ماہیا کول سلے
ٹھیڈے پیر استاد دے، پھیرے جا لگائے میں درشن پائے
کھل گئے پیر دے باطنی، رب نے کرم کمائے میں سیس نوائے
ہویاں خواہشاں پوریاں، بہشتوں ہوکے آئے کھلے پیر نائے
خالق یارا اوس دوارے، ہر کوئی شالہ جائے مراداں پائے
جس ویلے ٹر گئے بیلی، اوس ویلے دی تاواں مر مر جاواں
اک میرے کولوں غلطی ہوئی، جیہڑا چھپیا نئیں سرناواں مر مر جاواں
کدوں ملے دا محرم دلیدا، تکنی آں پئی راہواں مر مر جاواں
خالق یارا فچ اڈیکاں، لنگھے پہر لنگاواں مر مر جاواں
عشق سجندا چوٹاں مارے، سینے دے وشکار تے دوسر پار
کسے پاسے وی چھڈدا نائیں، کدھ دا دلیسوں باہر تے لاہے لنگار
ہجر وچھوڑا کوئی کوئی سہندا، او کھاتے دشوار ایہ لوکو کار
ڈھکے دے نال خالق یارا، راہ وچہ سڑے کھلار تے کرے خوار
ٹر گئے سجن سٹاں وچن، دکھی کلیجے اتے درد پیا اکٹھے
جنگلیاں لائیاں تنگیاں پائیاں، رہنے آں کھتے کھتے نی سو تینے رتے
دن ڈھیاڑے گنیئیں تارے، راتیں لگے نئیں ستے کھونکدے کتے
خالق یار بنا دے مینوں، جنہاں کھوہ پریم دے جتے ہارے کہ جتے
ڈانڈی اوڑ سوڑے دے نواں، او کھی جند بیمار دی او گنہار دی
بن سجن دے دن گزارے، آئی رات وی قہر قہار دی او گنہار دی
عمر بیتی اے ڈھول نئیں آیا، نئیں مٹی آس دکھیار دی او گنہار دی
خالق یارا کر کوئی چارا، ستو کھی نکلے جند لاچار دی او گنہار دی

وٹنے دے نال وٹا وٹ مینوں، چاہڑے نی وٹے ہزار او بے شمار
پینجی دے نال پنجیا ای مینوں، پنجیا ای کئی وار او بے شمار
فیروی اڈیکاں تیری دے اندر، آس تیری سرکار او بے شمار
خالق یار جیوں کیتی سجناں، اج نئیں کر دے یار او بے شمار
کوڑ دا گھوڑا سیندا سوڑا، بھلیا گام رواں او اصلی چال
ڈل ول تھکی دنیا ساری، ہئی کوکے حالو حال او پائے دھمال
مارکے ڈاکے کھلے چپاکے، تھاکے کیہڑا لال او کرم نحال
خالق یارا مہر دا ماہیوں، لے چل مینوں نال او اتھیوں نکال
مدت ہوئی اے ماہی نوں ملیاں، ذرا ترس نئیں کھاندا تے پھیرا پاندا
نئیں قصور گناہ کوئی کیتا، رہیا واں پر دے پاندا تے عیب چھپاندا
غیراں نیں پئی پڑھائی اے الیسی، چپ کولوں لنگ جاندا نئیں نین ملاندا
خالق یارا میں صدقے جاواں، تکھ تکھ واسطے پاندا تے نئیں بلاندا

وقت

کیھڑے کرکے گلکھاں دے کوٹھے، میں وختاں نال بنائے نیں ہے
نئیں غیراں نوں چنگے لگے، پھوکاں مار کے اوناں وی اڈائے نیں ہے
نئیں چیر مقدراں ساتھ دتا، وقت دھدھ تکیں وھدھ کے آئے نیں ہے
خالق یار گئے سنگ تروڑ اوبھی، جیہڑے وختاں وچ بچائے نیں ہے
میریاں قسمتاں چلو نصیب میرے، تسیں جاؤ ہن عیش بہار ل لو
راضی رکھنا میرے پیاریاں نوں، میریاں ایہ نصیحتاں دو چار ل لو
پاویں جاؤ مری پاویں امام کھری، ہتھوں لاؤ گھڑی دلدار ل لو
میرا فرض سی توڑ نبھا چھوڑی، خالق یار دا جاندیاں پیار ل لو

ooooooooooo

عشق حقیقی تے فراق
سی حرفی

الف :- اساں مسکیناں نوں چھڈ کے تے، کتھے شہر خاموشاں وچ جا رہے او
ایہہ سر مے دانیاں رہ گیاں، سینے تیر جدائیاں دے لا رہے او
کی کراں دے بیلیو یاد پچھوں، دس کناں قصائیاں دے پا رہے او
خالق یار واہ رونقاں لگیاں سن، بہار محفلاں وچوں گھٹا رہے او

ب :- بازار حسن دے اندر، سودے اسیں وی لین اج آگئے آں
ایہہ دیکھ لواٹیاں دے یوسف، گلاں سچیاں کہن اج آگئے آں

٥٥٥٥ ٥ ٥ ٥ ٥ ٥

کشتی ساڈی امید دی لاڈ بیٹھے، ہو کے بہت بے چین اج آگئے آں
خالق یار پیراں دے جی صدقے، دکھ تنگیاں سہن اج آ گئے آں

پ :- پکڑ کے سٹ گئے جیل خانے، نین سوہنیاں دے نور دے نور سانوں
مہندی سگناں دے اساں لائی ہوئی لے، اہدا لین وی دیو سرور سانوں
بدھے ہوئے آں بن غلام بیٹھے، کاہنوں کردے او مجبور سانوں
خالق یار ایہہ دسدے کول جاتی، اک انج وی نئیں ایہہ دور سانوں

٥١٥ ٥٥

ت :- تک کے تے نکونک ہوئے، نئیں نیں عاشقاں ول خیال کیتا
اسیں جنہاں تے مرنے مردے ساں، پھڑ کے اوناں وی اج کمال کیتا
کیوں فیر کسے نیں کسیدا داہ کھانیں، جدوں کسے نہ ترس رواں کیتا
خالق یار او جان دے رمزوالے، جنہاں اپنا آپ کنگال کیتا

ث :- ثابت قدم آں اپنی لوکری تے، ایدھر بیلیا کر دھیان اپنا
تیرے واسطے ایس پردیس اندر، آیا چھڈ کے تے خاندان اپنا
گن گن کے مجتیاں ماردا رہو، سیس فیر وی لگا نئیں جان اپنا
خالق یار میاں چھڈے ناز نخرے، نوکر نفر غلام لبس جان اپنا

٥٥ ٥٥ ٥٥

ج :- جوش ماہی تیرے جنون کیتا، ہوش تھاں نئیں رہے دیوانی آں میں
گلوں لالباس وگا دتا، تیری یاد دے وچ گرلانی آں میں
وقت نئیں پہلے کراں واویلے، ہر اک اگے اونسیاں پانیاں میں
توں من نہ من او من تیرا، خالق یار پئی صدقے جانیاں میں

چ :- چہرے تیرے تے سجناں، ڈیرے حسن نے لائے نیں بسم اللہ
تک تک کے تے نین تھک دے نئیں، مولا کرم کمائے نیں بسم اللہ
جانیاں تیریاں ای مہربانیاں نیں، جنے غریب رجائے نیں بسم اللہ
خالق یار ورگے گنہگار بندے، صدقے تدھ دے آئے نیں بسم اللہ

٥٥ ٥٥ ٥٥

ح :- حال میرا اللہ پاک جانے، گن گن کے دن گزار رہیا
ہوندی نئیں خلاصی میں کی کراں، ہجر یار والا مینوں مار رہیا
کوئی گل نئیں جے میرے رہین والی، مرن جین دے بھس وشکار رہیا
اڑی لباں تے جان قصوریاں دی، جیہی زندگی توں خالق یار رہیا

خ :- خون نچوڑ گئے نین تیرے، سک سک کے تے پیلا ماس ہویا
بناں آب دے مچھلی لے ترلے، بناں آپ دے باختہ حواس ہویا
لوک ویکھ کے پئی زمین اتے گلاں کردے ستیا ناس ہویا
خالق یار نہ اسطراں مارشوہدی، تیرے ویکھنے نوں دل اداس ہویا

٥٥ ٥٥ ٥٥

د ۔ دنے راتیں ڈھونڈاں سجناں نوں، کدہرے اکھیاں دے اگے آوندے نئیں
لگی اک جدائیاں دی وچ سینے، مہینے سال کئی ہوئے بجھاوندے نئیں
کل کل کے چھٹیاں میں تھکی، ترس میرے تے بیلیو کھاوندے نئیں
خالق یار جی ایس دشوار اندر، پھیرا اک غریب ول پاوندے نئیں

ذ ۔ ذکر پیارے دا چھیڑ لیا، سینے تیدے وچ ٹھنڈھ پا دیوے
ریجھ رہوے نہ مینوں فیر آکھنے دی، اکھ جھلکنے وچہ رجا دیوے
ذائقہ موت والا بھل جائے فوراً، فوراً وصل دا جام پلا دیوے
خالق یار نوں چڑھے خمار مستی، سیس کعبے دے ول جھکا دیوے

ر ۔ راہیا دے دس جا مینوں، میرے یار بیلی کیہڑے راہ گئے نیں
سنتی ہوئی وچاری نوں مار ٹھوکر، تیرے فجر ویلے چپ چاپ گئے نیں
کر کرم دی اکھ سوالکھ سمجھاں، سینے تیر جدائیاں دے لا گئے نیں
خالق یار میاں میں وی ایہی آکھاں، او آ گئے نیں او آ گئے نیں

ز ۔ زہر پلا کے ٹر جاندوں، ہتھیں سجناں ایس جدائی نالوں
کھنک میں مسکین دی مک جاندی، مینوں چنگی سی ایہہ دوہائی نالوں
طعنے ماردے نیں لوکی دیوانے، مر جاں پہلے موت آئی نالوں
خالق یار میاں دل چاہوندا اے، ہو لے ٹر جاں ایس خدائی نالوں

س ۔ سوہنیاں تے منموہنیاں تھیں، جان جان کے جان قربان کریئے پہئے
ڈر ریئے نہ معشوقاں حا دم بھریئے، تیر عزراں دی ہک وچہ مار یئے پیئے
سوہنے جا دوں میدان دیوچہ آدن، بازی او ناں اگے ایویں ہار یئے پیئے
خالق یار نیں کم دلبریاں دے، ہمیشہ جھوٹ تے سچ نتار یئے پیئے

ش ۔ شہر سوہنے مینوں لے چلو، جا کے سوہنیاں دا دیدار کر لاں
روبرو ہو کے الله ہو تکلاں، ٹھہر ٹھہر کے تے اکوار کر لاں
متے سب بیماریاں دور ہوون، لکھ لکھ میں شکر گزار کر لاں
خالق یار میاں اپنے جیوندیاں ای، جا کے شاہی دربار استغفار کر لاں

ص ۔ صدقے جانی آں جانیاں وے، اج چھڈ کے تے نہ جا مینوں
مینوں چین نئیں دینا بیگانیاں نے، ہرٹن دے طعنیاں نال مکا مینوں
میں تیری زبان تھیں کہہ دتا، توں اپنا لے بنا مینوں
خالق یار او سوہنا (نور) جائے زندگانی، دس دے ایسا کوئی راہ مینوں

ض ۔ ضامن میرا اللہ پاک میرا جی، سوہنے خان نال اکھیاں لائیاں میں
اجے چھوڑ نہ عشق دی پٹی نوں، ایہہ من ای ریجھ رجھ آئیاں میں
تیرے پیر تائیں بھرپور ہوئی، اج غیب تھیں نعمتاں پائیاں میں
خالق یار نوں آثار پئے دسدے نے، تھل پاں دی کل دوہائیاں میں

ط ۔ طرف محبوب دی جا ونالے میں، پاویں تنگیاں دین ہزار مینوں
بالکل نئیں دوستو سہی کرنی، پاویں چبھ جائے دلے تے خار مینوں
سب حالتاں وچ قبول اے او، اوہدے نال اے بس پیار مینوں
خالق یار او لکھاں جیہا اکو، کافی اے بہشتاں دا سردار مینوں

ظ ۔ ظلم نہ کر مسکین اتے، ہوئیاں مدتاں ہن دیدار وی دے
میرا جھیڑا وی حصے نال بن والے، مینوں چھیتی او الفت پیار وی دے
جے نئیں تے آ کے آپ ہتھیں، مینوں نال کٹار دے مار وی دے
اکوار تے خالق یار دیاں، حل مشکلاں کر دلدار وی دے

ع۔ عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ربدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شے اپنی جگہ تے پھبدی اے، سکڑا مل دے نے لوک مسوڑیاں تے
ثل الویں تے نیئں مشہور ہوندی، یار خفے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار نگینے دی شان وکھری، بہار دکھری ہوندی کسوڑیاں تے

غ۔ غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال بچا کے دس
اساں ٹھیل دتی تیرے آسرے تے، بنھے پلاں دیو چ لگا کے دس
سائنیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دا پا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آبِ حیات پلا کے دس

ف۔ فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں تھنیں جاں اتے، ہیائڈاچی دے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپڑا مار اپنا
ہونی اووا ای اے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق۔ قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن تے دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھو سے رج کے اینا ندتے لین تے دے
موئے ہوئے آں ہور نہ ماراتوں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لبھ چلیا ریتبہ شہید اندا، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

ک۔ کسے نیئں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وچھوڑے وچ ای پیر گئی وچ سوچاں وچھوڑے ای ہار دمر گئی ہوئی آں
کنے سنی اے کنوں جا دساں، ہائے ہائے او چلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار دا اک تے پا پھیرا، میں وی ہیئں آکھاں اج ضیعہ ہوئی آں

گ۔ گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے وکھناوی نہ چاہونا ایں
لنگ جاونیں سیس نوا کے تے، نہ نین نال تمین ملاونا ایں
کنے دسی اے جا چ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساونا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایں

ل۔ لا کے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہو کے اکیں وچھے اسوار نہ جا
مر جاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی منتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م۔ موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہونچا دیناں
خالق یار فیر مرضی سجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں

ن۔ نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، ہتھیں اپنی سب ورتا جاوے
ہری بھری وسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
رہوے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و۔ وطناں ول پوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری مینوں لئی جاندی، جنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

ع:- عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ربدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شے اپنی جگہ تے پھبدی اے، سکر اَل دے لوک مسوڑیاں تے
شل الویں تے نیئں مشہور ہوندی، یار خفنے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار کمینے دی شان وکھری، بہار دکھری ہوندی لسوڑیاں تے

غ:- غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال بچا کے دس
اساں ڈھیل دتی تیرے آسرے تے، بنھے پلاں دیو وچ لگا کے دس
سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دا پا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آبِ حیات پلا کے دس

ف:- فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں گھتیں جا اتے، بہاؤ ڈاچی دے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپڑا مار اپنا
ہونی اوہ ای اے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق:- قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھو سے رج کے اینا ندتے لین دے
موئے ہوئے آں ہور نہ مار اتوں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لبھ جلیا رتیہ شہید اندا، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

ک:- کسے نئیں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وجود وچ اک پیر گئی وچ سوچاں، وجود چہرا ای ہار وہ مر گئی سوئی آں
کنے سینے اے کنوں جا دساں، ہائے ہائے او جلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار وانگ اک تے پا پھیرا، میں وی ہیئم آکھاں اج ضیعہ ہوئی آں

گ:- گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے ویکھنا وی نہ چاہوناں ایں
لنگ جاویں سیس نوا کے تے، نہ نیناں نال نین ملاوناں ایں
کنے دسی اے جاچ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساوناں ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناوناں ایں

ل:- لائے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہو کے انیں ویلے اسوار نہ جا
مر جاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی منتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م:- موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہنچا دیناں
خالق یار فیر مرضی سجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں

ن:- نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، ہتھیں اپنی سب ورتا جاوے
ہری بھری وسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
رہوے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و:- وطناں ول پوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری مینوں لئی جاندی، جنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

ع:- عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ربدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شے اپنی جگہ تے چھبدی اے، سکڑ اٹل دے لوک مسوڑیاں تے
ثل الویں تے نیئں مشہور ہوندی، یار خفے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار نگینے دی شان وکھری، بہار دکھری ہوندی لسوڑیاں تے

غ:- غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال بچا کے دس
اساں ڈھیل دتی تیرے آسرے تے، ہنجے پلاں دیو چ لگا کے دس
سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دا پا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آبِ حیات پلا کے دس

ف:- فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں تھیں جا لتے، بہاڈ ڈاچی دا اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپڑا مار اپنا
ہونی اووا ای اے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق:- قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن تے دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھو سے رج کے اپنا ند تے لین تے دے
موئے ہو گئے آں ہور نہ مار توں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لبھ چلیا ریتیہ شہید اندا، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

ک:- کسے نیئں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وجود وچ ای پیڑ گئی وچ سجناں وجود چہ ای بار دمر گئی ہوئی آں
کنے سنی اے کنوں جا دساں، ہائے ہائے او چلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار وائی اک تے یا پھیرا، میں وی ہیٹ آکھاں اج ضیع ہوئی آں

گ:- گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے ویکھنا وی نہ چاہونا ایں
لنگ جاونیں سیس نوا کے تے، نہ نین نال تمن ملاونا ایں
کنے دسی اے جاچ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساونا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایں

ل:- لاکے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہو کے اکلیں ویلے اسوار نہ جا
مر جاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی منتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م:- موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیرے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہونچا دیناں
خالق یار فقیر مرضی سجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں

ن:- نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، ہتھیں اپنی سب ورتا جاوے
ہری بھری دسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
رہوے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و:- وطناں ول پوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری مینوں لئی جاندی، جنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

ع۔ عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ربدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شے اپنی جگہ تے پھبدی اے، سکر ڈال دے نے لوک مسوڑیاں تے
گل الونیں تے نئیں مشہور ہوندی، یار خفنے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار نگینے دی شان وکھری، بہار وکھری ہوندی کسوڑیاں تے

غ۔ غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال بچا کے دس
اساں ٹھیل دتی تیرے آسرے تے، بیڑے پلاں دیوچ لگا کے دس
سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دا پا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آبِ حیات پلا کے دس

ف۔ فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں تکیں جاں اتے، ہباؤ ڈاچی دے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپڑا مار اپنا
ہونی اودا ای اے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق۔ قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن تے دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھو سے رج کے اپناں تے لین تے دے
موئے ہو گئے آں ہور نہ ماراتوں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لہو چلیا پیر شہید اندرا، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

ک۔ کسے نئیں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وچھوڑے وچ ای پیر گئی وچ سوچاں، وچھوڑے وچ ای ہار کے مر گئی ہوئی آں
کنے سنی اے کنوں جا دساں، ہائے ہائے او چلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار والی اک تے پا پھیرا، میں وی ہنس آکھاں اج صحیح ہوئی آں

گ۔ گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے وکھناوی نہ چاہونا ایں
لنگ جاونیں سیس نوا کے تے، نہ نین نال نین ملاونا ایں
کنے دسی اے جاچ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساونا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایں

ل۔ لائے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہو کے اینویں ویلے اسوار نہ جا
مر جاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی منتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م۔ موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہونچا دیناں
خالق یار فیر مرضی سجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں

ن۔ نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، ہتھیں اپنی سب ورتا جاوے
ہری بھری دسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
رڑے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و۔ وطناں ول پوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری مینوں لئی جاندی، جہنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

ع۔ عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ربدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شے اپنی جگہ تے پھبدی اے، سکرڈا مل دے لوک مسوڑیاں تے
شل الویں تے سنیش مشہور ہوندی، یار خفنے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار گستینے دی شان وکھری، بہار دکھری ہوندی کسوڑیاں تے

غ۔ غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال بچا کے دس
اساں ڈھیل دتی تیرے آسرے تے، بھنے پلاں دیوچ لگا کے دس
سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دا پا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آبِ حیات پلا کے دس

ف۔ فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں ٹھیں جاں اتے، بہا ڈاچی دے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپڑا مار اپنا
ہونی او وا ای اے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق۔ قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن تے دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، کھو سے رج کے اپناں تے لین تے دے
موئے ہوئے آں ہور نہ ماراتوں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لبھ چلیا ریتیر شہید اندا، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

ک۔ کسے نیئیں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وچھو وچ ای پیر گئی وچ سوچاں وچھو وچ ای ہار دم گئی ہوئی آں
کنے سنی اے کنوں جا دساں، ہائے ہائے او چلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار وائی اکستے پا پھیرا، میں وی ہئیں آ کھاں اج ضیعہ ہوئی آں

گ۔ گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے ویکھنا وی نہ چاہونا ایں
لنگ جاونیں سیس نوا کے تے، نہ نین نال تمیں ملاونا ایں
کنے دسی اے جاچ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساونا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایں

ل۔ لاکے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہوکے انئیں ویلے اسوار نہ جا
مر جاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی منتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م۔ موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہونچا دیناں
خالق یار فیر مرضی سجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں

ن۔ نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، ہتھیں اپنی سہرا رتا جاوے
ہری بھری وسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
روے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و۔ وطناں ول پوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں وے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری میتوں لئی جاندی، جنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

ع۔ عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ربدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شے اپنی جگہ تے پھبدی اے، سکڑ دا مل دے لوک مسوڑیاں تے
مثل اوہیں تے نیئں مشہور ہوندی، یار خفے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار گھنیئے دی شان وکھری، بہار دکھری ہوندی سوڑیاں تے

غ۔ غرق ہووے نہ کشتی امیدوالی، فضل اپنے نال بچا کے وس
اساں ڈھیل دتی تیرے آسرے تے، ہنجے پلاں دیوچ لگا کے وس
سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دا پا کے وس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آب حیات پلا کے وس

ف۔ فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں لگیں جاں تے، بہاؤ ڈاچی دے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھا پیر ٹا مار اپنا
ہونی اوداای اے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق۔ قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھوسے رچ کے ایاند تے لین تے دے
موئے ہوئے آں ہور نہ مار اتوں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لہو ڈلیا رتیہ شہید اندا، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

ک۔ کسے نیئں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وچھوڑوچ ای پیر گئی وچ سجناں وچھوڑ چہ ای ہار دم گئی ہوئی آں
کئے سینے اے کنول جا دساں، ہائے ہائے او جلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار وائی اک تے پا پھیرا، میں دی ہیج آکھاں اج ضعیف ہوئی آں

گ۔ گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے وکھناوی نہ چاہونا ایں
لنگ جاونیں سیس نوا کے تے، نہ نین نال تیں ملاونا ایں
کئے دسی اے جاچ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساونا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایں

ل۔ لائے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہوکے اکیں ویلے اسوار نہ جا
مرجاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی منتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م۔ موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہونچا دیناں
خالق یار فیر مرضی سجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں

ن۔ نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، ہتھیں اپنی سب ورتا جاوے
ہری بھری وسے کھیتی امیدوالی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
رووے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و۔ وطناں ول پوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری مینوں لئی جاندی، بھنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

ع۔ عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ربدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شئے اپنی جگہ تے پھبدی اے، سکرٹاں دے نیں لوک مسوڑیاں تے
شل الوین تے سنیئش مشہور ہوندی، یار خفے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار گھنیئے دی شان وکھری، بہار دکھری ہوندی سوڑیاں تے

غ۔ غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال بچا کے دس
اساں ڈھیل دتی تیرے آسرے تے، ہنجھ پلاں دیوچ لگا کے دس
سائنیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، اڈکا بے پرواہی دا پا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آب حیات پلا کے دس

ف۔ فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں تکیں جان اتے، بہاڈ ڈاچی دے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپڑ ماراپنا
ہونی او وا ای اے جو منظور اوہنوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق۔ قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن تے دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھو سے رج کے اپناندتے لین تے دے
موئے ہوئے آں ہور نہ مار توں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لہو اچ لبھیا رہتیہ شہید اندا، خالق یار انوں سچیاں کہن تے دے

ک۔ کسے نیئیں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وچھو وچ اک پیر گئی وچ سجناں وچھوڑے اک ہار دمر گئی ہوئی آں
کئے سنئی اے کنوں جا دساں، ہائے ہائے او جلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار والی اک تے پا پھیرا، میں وی ہئے آکھاں اج ضیح ہوئی آں

گ۔ گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے ویکھنا وی نہ چاہونا ایں
لنگ جاونیں سیس نوا کے تے، نہ نین نال تمیں ملاونا ایں
کئے دسی اے جاچ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساونا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں بیا سناونا ایں

ل۔ لا کے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہو کے انیس ویلے اسوار نہ جا
مر جاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی منتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م۔ موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہونچا دیناں
خالق یار فیر مرضی سجناں دی، لکھو لکھ سلام دعا دیناں

ن۔ نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، ہتھیں اپنی سب ورتا جاوے
ہری بھری دسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
رہندے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و۔ وطناں دل پوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری مینوں لئی جاندی، جنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

ع ۔ عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ار بدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شے اپنی جگہ تے پھبدی اے، سکڑا ال دے نے لوک مسوڑیاں تے
ٹل الویں تے نیئں مشہور ہوندی، یار خفنے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار گنجینے دی شان وکھری، بہار دکھری ہوندی کسوڑیاں تے

غ ۔ غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال بچا کے دس
اساں ٹھیل دتی تیرے آسرے تے، بنھے پلاں دیو چ لگا کے دس
سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دا پاکے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آب حیات پلا کے دس

ف ۔ فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں تھیں جاں تے، بہاؤ دا جی دے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپڑا مار اپنا
ہونی اوو ای اے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق ۔ قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن تے دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھو سے رج کے اپیاں تے لین دے
ہوئے ہوکے آں ہور نہ مار اتوں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لبھ چلیا رتیہ شہید انداں، خالق یار نوں سجیاں کہن تے دے

ک ۔ کسے نیئوں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وجود وچ ای پیہ گئی وچ سجناں وجود وچ ای ہار دم گئی ہوئی آں
کنے سینے لائے کیوں جا دساں، ہائے ہائے اوہ چلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار والی اک نہ پا پھیرا، میں وی بیٹھی آں اکھاں اج ضیغم ہوئی آں

گ ۔ گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے ویکھنا وی نہ چاہونا ایں
لنگ جاویں سیس نواکے تے، نہ مین نال تمین ملاونا ایں
کنے دسی اے جاچ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساونا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایں

ل ۔ لائے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہوکے الیس ویلے اسوار نہ جا
مرجاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی منتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م ۔ موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کھنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہنچا دیناں
خالق یار فیر مرضی سجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں

ن ۔ نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، تھیں اپنی سبھا رتا جاوے
ہری بھری وسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
رووے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و ۔ وطناں دل لوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری مینوں لئی جاندی، جنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

ع۔ عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ربدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شے اپنی جگہ تے پھبدی اے، سکڑا ئل دے لوک مسوڑیاں تے
شل الیوں تے سنیں مشہور ہوندی، یار خفنے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار گسنیے دی شان وکھری، بہار دکھری ہوندی کسوڑیاں تے

غ۔ غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال بچا کے دس
اساں ٹھیل دتی تیرے آسرے تے، بنھے پلاں دیو چ لگا کے دس
سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، اکا بے پرواہی دا پا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آبِ حیات پلا کے دس

ف۔ فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں تھیں جا لتے، ہاڈ ڈاچی دے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپڑا مار اپنا
ہونی اوواای اے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق۔ قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن تے دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھو سے رج کے ایانڈ تے لین تے دے
موئے ہوئے آں ہور نہ مار اتوں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لبھ لیا پتہ شہید انداء، خالق یار انوں سجیاں کہن تے دے

ک۔ کسے نینیں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وجود وچ ای پیر گئی وچ سجناں وجود وچ ای یار دم گئی ہوئی آں
کنے سننی اے کنوں جا دساں، ہائے ہائے او چلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار دائی اکستے پا پھیرا، میں وی ہنی آکھاں اج ضیوعی ہوئی آں

گ۔ گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے دیکھنا وی نہ چاہونا ایں
لنگھ جاویں سیس نوا کے تے، نہ نین نال نین ملاونا ایں
کنے دسی اے جاچ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساونا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایں

ل۔ لائے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہو کے اکیں ویلے اسوار نہ جا
مرجاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی ہنتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م۔ موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہنچا دیناں
خالق یار فیر مرضی سجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں

ن۔ نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، ہتھیں اپنی سب ورتا جاوے
ہری بھری دسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
رُتے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و۔ وطناں ول پوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری مینوں لئی جاندی، جنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

ع:- عاشقاں نوں عشق لگدا اے، لعنت ربدی ہوندی اے کوڑیاں تے
ہر شے اپنی جگہ تے پھبدی اے، سکّر ڈائل دے نے لوک مسوڑیاں تے
شل الویں تے نیش مشہور ہوندی، یار خفے ہوندے یاراں گوڑیاں تے
خالق یار گستیے دی شان وکھری، بہار دکھری ہوندی کسوڑیاں تے

غ:- غرق ہووے نہ کشتی امید والی، فضل اپنے نال بچا کے دس
اساں ڈھیل دتی تیرے آسرے تے، بنے پلاں دیوچ لگا کے دس
سائیاں تیریاں بے پرواہیاں نے، لگا بے پرواہی دا پا کے دس
خالق یار سلامتی رہے زندہ، جام آب حیات پلا کے دس

ف:- فکر فاقہ میرا دور ہووے، فوراً سجناں دے دیدار اپنا
زمیں چھڈ آسماناں تھیں جان اتے، بہاؤ ڈاچی دے اتے سوار اپنا
ہار کھاواں نہ کسے میدان اندر، اکوار تے تھاپیڑا مار اپنا
ہونی اوو ای اے جو منظور اونوں، زور لا دیوے خالق یار اپنا

ق:- قتل کر گئے خونی نین تیرے، اتے زمیں دے لیٹیا رہن تے دے
پکے لگے نشان ایہ دسدے پئے، بھو سے رج کے اپنا ندے لین تے دے
موئے ہوئے آں ہور نہ مار توں، زخم عشق دے بیلیا سہن تے دے
لہو چلیا اے تیرا شہید اندا، خالق یار نوں سچیاں کہن تے دے

ک:- کسے نئیں بیلیو ترس کیتا، کھوہ وچ دلیلاں دے پئی ہوئی آں
وجود وچ ای پیر گئی وچ سجناں، وجود وچ ای ہار دمر گئی ہوئی آں
کنے سنی اے کنوں جا دساں، ہائے ہائے او چلنوں رہی ہوئی آں
خالق یار دائی اک تے پا پھیرا، میں وی ہے آکھاں اج ضعیف ہوئی آں

گ:- گیت تیرے گاواں سوہنیاں وے، توں تے ویکھنا وی نہ چاہونا ایں
لنگ جاویں سیس نوا کے تے، نہ نین نال تین ملاونا ایں
کنے دسی اے جاچ ایہ ناز نخرے، دل عاشقاں دے ترساونا ایں
خالق یار میاں توں وی کدے کدے، گلاں سچیاں پیا سناونا ایں

ل:- لا کے اگ جدائیاں دی، میرے سوہنیاں دے دلدار نہ جا
سوہنے رب رسول دا واسطہ ای، ہو کے اکیں ویلے اسوار نہ جا
مر جاں دی تیری اڈیک اندر، اوازار نہ جا اوازار نہ جا
خالق یار پئی منتاں کرنی آں، بار بار نہ جا بار بار نہ جا

م:- موئی کہ سمجھو ہن موئی، میرے یار نوں کر اطلاع دیناں
آوے قبر میری اتے دیوے، روشن سب نوں خود کرا دیناں
کہنا مر گئی تیری اڈیک اندر، میرا ایہ پیغام پہنچا دیناں
خالق یار فیر مرضی سجناں دی، لکھ لکھ سلام دعا دیناں

ن:- نفل شکرانے دے روز پڑھاں، میرا یار بیلی جے تے آ جاوے
منتاں پوریاں کراں چڑھاں دیگاں، ہتھیں اپنی سب ورتا جاوے
ہری بھری دسے کھیتی امید والی، مینہ رحمتاں دا برسا جاوے
رتے بہار خزاں دا ناں اڈے، خالق یار ایہ کرم کما جاوے

و:- وطناں ول پوا واگاں، جان وچ شکنجے دے آئی ہوئی اے
میرے سوہنیاں دے دلدار جانی، تیرے واسطے سیج وچھائی ہوئی اے
اکو یاد تیری مینوں لئی جاندی، بھنے دنیا ساری بھلائی ہوئی اے
خالق یار میاں چھیتی آ چھیتی، میری جندڑی بہت گھبرائی ہوئی اے

۵۔ ہور گلاں میتھوں نہ پچھو، اکو خان والی گل یاد مینوں
لڑ پھڑ لیا اوہدا چھڈنا نئیں، پاویں کر سر بڑے برباد مینوں
اوہو مقصد اوہو مطلوب میرا، اوہنے ای کرنیں آ آباد مینوں
خالق یار میاں لکھاں جیہا اکو، نت کرے دا آ امداد مینوں

۶۔ آؤندے سن دل دے جانی، تے اسیں اوناں کول جاوندے ساں
گلاں عشق پیار دیاں چھڑکے تے، روز اپنا جی پرچاوندے ساں
ہن پیاں جدائیاں رب جانے، گھڑی پل وساہ نہ کھاوندے ساں
خالق یار اوہ لنگ گئی بہار سوہنی، جدوں سوہنیاں دی دید پاوندے ساں

۷۔ یاد تیری اندر پیار پاوے، ہوئیاں مدتاں نیں سودائی ہوئی آں
سو ہولے ربدی توں پالبھ انیٹ، ڈھونڈھن بتھل مار ونیز آکھ ہوئی آں
چھیتی آجا خمل والیا وے، خوشخبری وصل دی لائی ہوئی آں
خالق یار میاں اک پک اڈیکدے تے، جان لباں اتے گھبرائی ہوئی آں

دشواری

پڑھ پڑھ نمازاں تے تکیا اے، میاں دس کھاں کیا ایہ کار اوکھا اے
ورلا سادھو کوئی توڑ نبھاوندا اے، ہر شے نقلی عشق پیار اوکھا اے
بے بہا آزما کے تکیا اے، کرنا کسے دے اتے اعتبار اوکھا اے
خالق یار خوار ہو جائی دا اے، راضی رکھنا دلے دا یار اوکھا اے

راتاں مہینے

[illegible]

گھڑیاں لمیاں وصل فراق دیاں، تھوڑا وقت بس وصل وصال والے
ایویں پلاں اندر لنگ جاوندا اے، کوئی پتہ نہ لگ دا سال والے
انہاں چرتے رہیا آں تلاش کردا، محرم کوئی نہ لبھیا حال والے
خالق یار سارے دکھو دکھرے نیں، اک نہ ایہ دو جیدے نال والے

میرا پتہ

اعلیٰ دستی بھاگووال دی، جیتھے میرا واس
دھاڑیوالوں شمال اے، وڈا اک خانہ دی خاص
عیشاں خوشیاں مولا دتیاں، نہ رہواں اداس
خالق یار نوں لوکی جانن، رہن جو آس پاس
بھاگووال دی چہر معدی گیٹھے، خاص اے وڈا کمال
کرڑیانوال نواں بنیاں، جلالپور بھل نہ جانا
سادم سادی زندگی گزاراں، جیئں کوئی شہنشاہانہ
خالق یار کدے دو چار، کدے پڑھے پنجگانہ
بھاگووال نوں دنیا جانے، مسجد ہے وشکار
پنجے وقت اذان ہووے، سوہنا خدا دا گھر
امام اعلیٰ نمازی اعلیٰ، پڑھن استغفار
اکدوجے نت حافظ حافظ، ملاں دو تن چار
سادم سادی زندگی گزاراں، پھراں نہ دلگیر
وڈا بھائی عنایت علی، نکا اوہدوں نذیر
پنڈ میرا بھاگووال اے، رنگے بے نظیر
خالق یار مینوں لوکی آکھن، اصلی ناں منیر
قوم جٹ مذہب اسلام بھاگووال دا سہرا
ذوالفقارے کی پتی وچوں، ولیا چار چوفیرا
باپ نوں پیراں دتہ آکھن، اللہ دتہ وڈیرا
خالق یار نوں ملنا ہووے، تے پچھ لئیں آں کے میر

تے فنکلاس
تے کنوں احساس
ایہ اناس
عام وخاص
سکول درمیانہ
پرانا تھانہ
میرا گھرانہ
نماز روزانہ
تے سرخ مینار
تے بے شمار
تے اندر باہر
جی خالق یار
تے سدھا تیر
تے سائیں جیر
معصوم شاہ پیر
تے بھائی بشیر
سانولا چہرا
کھلا وڈیرا
چاچا شیرا
چڑھدے ڈیرا

خوشخبری

پیار والیاں نوں خالق یار دیاں ایہ کتاباں لبھ سکدیاں نیں

1. گلزار منیر
2. معرفت دا سمندر
3. نصیحتاں دی پنڈ تے قیمتی لعل
4. حضرت عشق وحسن دیاں عظمتاں
5. ظلم دی اقید
6. غماں دی کوٹھڑی
7. گلاں دی گتھلی
8. جھوک حضرت امام حسین علیہ السلام
9. میری توبہ تے نیک آرزو
10. قصہ اکبر علی آف نور اللہ ڈیالہ
11. قصہ عنایت اللہ آف وزید
12. قصہ نذیر احمد بہشتی
13. قصہ محمد الیاس آف پیچوکی
14. قصہ اظہر محمود آف رسول پور
15. قصہ رتن بھرا آف ٹانڈہ موٹا
16. قصہ چوہدری مشتاق احمد آف شادیوال
17. قصہ محمد یوسف عرف جج آف ہرداس پور
18. تعزیت نامہ علی استادِ محترم چوہدری عنایت قصور منڈی آف آ سوکی